

ทนาย เล่ารัก

จะเกิดอะไรขึ้น
เมื่อแม่พระของเหยื่อ
ต้องปะทะกับฮีโร่ของเหล่าร้าย

มณีนันท์

บทนำ

ถ้ามัลติยูนิเวิร์สเป็นเรื่องจริง และมีสิ่งที่เรียกว่าโลกคู่ขนาน...

ชิลโบล คิวกร หรือลอลอตตี ก็คงจะเป็นตัวตนในอีกโลกหนึ่งของอเล็กซิส ฮาร์เปอร์ ผู้สื่อข่าวเชิงสืบสวนของหนังสือพิมพ์ชื่อดังในนิวยอร์ก และนักเขียนนวนิยายโรมานซ์แนวย้อนยุคที่ปกปิดตัวตนเอาไว้

ทั้งคู่กลายเป็นเพื่อนทางไกลที่โลกทั้งสองมาบรรจบกันด้วยรอยแตกของทางผ่านเล็กๆ ที่เรียกว่าเว็บไซต์ส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของ ‘อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์’ เมื่อชิลโบลเข้าไปวิจารณ์เพื่อคาดเดานิยายตอนต่อไป และบังเอิญเดาถูกทุกครั้ง จนทำให้อเล็กซิสต้องเดินทางมาเมืองไทยเพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นคนเดียวกันจริง

อเล็กซิส ฮาร์เปอร์ ผู้สื่อข่าวเชิงสืบสวนเชี่ยวชาญสายอาชญากรรมผู้คร่ำครึที่สุดในนิวยอร์ก

หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ นักเขียนนวนิยายโรมานซ์แนวย้อนยุคระดับเบสต์เซลเลอร์ที่ไม่เคยปรากฏตัวต่อสาธารณะ ขณะที่ทุกคนเข้าใจว่า ‘ฮาร์เปอร์’ เป็นผู้ชาย

ชิลโบล คิวกร คือแพชั่นตกยุคแห่ง*บางกอกไทม์* หรือนักแปลนิยายโรมานซ์หลากหลายแนว

หนึ่งในนามปากกาที่ชิลโบลแปลจนครบเพราะนักเขียนเพ็งเขียน

จบแค่สี่เล่มในเวลาสี่ปี คือนามปากกา อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ ผู้โด่งดังมาจากนวนิยายย้อนยุคเกี่ยวกับหนุ่มล่ำชาวสกอตแลนด์ผู้กล้าหาญหนุ่มฮอตนักรบโรมันผู้ป่าเถื่อน และหนุ่มหล่อชาวไอริชผู้มีประเพณีอันน่าทึ่ง

อเล็กซิส ฮาร์เปอร์ เป็นหญิงสาววัยยี่สิบห้าปีผู้รักรวยเพราะอาชีพเสริมคือการเขียนหนังสือ อาศัยอยู่ในมหานครของโลกอย่างนิวยอร์ก มีบ้านเป็นเพนต์เฮาส์บนเกาะแมนฮัตตัน และขับรถหรูตระกูลเฟอร์รารี

ซิลบล ศิวกร เป็นหญิงสาววัยยี่สิบห้าปีฐานะปานกลาง ถ้าเทียบกับโลกของอเล็กซิสก็คงจนกรอบหรือมีแค่พอประทังชีวิต อาศัยอยู่ในเมืองหลวงในอีกทวีป คือกรุงเทพฯ มีอาชีพเสริมคือการแปลนิยายของตัวเองในโลกคู่ขนาน

บุพการีของทั้งคู่จากไปหมดแล้ว เคยมีพ่อเป็นหมอ และปัจจุบันทำงานเป็นผู้สื่อข่าวเหมือนกัน

ตัวตนที่เป็นนักข่าวของทั้งคู่ไม่ต่างกัน คือขับรถกลางเก่ากลางใหม่ไปทำงานด้วยลูคคัทเทรนต์

ตัวจริงเป็นลูกครึ่ง แต่ ‘เธอ’ ในโลกคู่ขนานเป็นคนไทย เป็นนักข่าวที่มีมุมมองเกือบทุกอย่างในโลกนี้เหมือนอ่านหนังสือเล่มเดียวกัน และได้รับการเลี้ยงดูมาจากครอบครัวเดียวกัน ต่างกันตรงที่ซิลบลไม่คิดจะลงมือเขียนนิยายอย่าง อเล็กซิส แม้จะคิดพลอตแทนเธอและเดาตอนจบได้เสมอ

‘ทำไมเธอไม่เขียนนิยายล่ะ น่าจะมีรายได้ดีกว่านะ’

‘ไม่เอา ฉันจกจันะ อีกอย่างนักเขียนไทยไม่มีทางรวย ฉันแปลแบบนี้ดีแล้ว ก็เราเป็นคนเดียวกันนี่’

‘ตัวเธอ’ ในโลกคู่ขนานมักจะบอกอเล็กซิสให้เขียนนิยายยุคปัจจุบันที่มีนางเอกเป็นบอดีการ์ด ฉลาด เซ็กซี่ แต่ไม่กร้านโลกเหมือนภาพยนตร์ที่พวกฮอลลีวูดชอบสร้าง มีปมชีวิตหนักๆ และทำหน้าที่คุ้มครองผู้ชาย เพราะเบื่อกว่าวเคราะห์สี่น้ำเงินดวงนี้ดูเหมือน

จะเป็นโลกของบุรุษเพศไปเสียหมด แต่อเล็กซิสยังหา ‘แรงบันดาลใจ’
ไม่เจอ เธอยังชอบจินตนาการถึงหนุ่มหล่อล่ำยุคเก่าตามสายเลือด
อันเข้มข้นชาวสกอตแลนด์ ซึ่งบิดาของตนสืบเชื้อสายมามากกว่า

นั่นไม่ใช่อุปสรรคของความเป็นเพื่อน แต่ความยุ่งยากทุกอย่าง
มีจุดเริ่มต้นของมันเอง

กรณีของพวกเธอก็คงจะเป็นโดมิโนที่ชื่อ อลัน เพเยอร์ ซึ่ง
ถูกสื่อขนานนามว่า ‘เดอะ แชโดว์ เอ็มเพอเรอร์... The Shadow
Emperor’ มาเพี้ยตัวพ่อ หรือนักค้ายาเสพติดแห่งองค์กรอาชญากรรม
ที่ตี้อีตั่งค่าหัวไว้ถึงห้าล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่กลับไม่มีใครรู้ว่าเขาคือ
ใคร หรือแม้กระทั่งมีตัวตนอยู่จริงหรือไม่

คนส่วนใหญ่คิดว่าเพเยอร์ก็คือตัวเขาเอง ทายาทมาเพี้ยที่หวน
กลับมาสานต่อธุรกิจของครอบครัว

หลายคนคิดว่าเขาคือ จอห์น รีเยส มาเพี้ยในอาณาจักร
อาชญากรรมซึ่งมีส่วนได้ส่วนเสียและทำกำไรมหาศาลมาเกือบสามสิบ
ปี โดยที่ตี้อีเอไม่เคยหาหลักฐานอะไรเชื่อมโยงมาตั้งข้อหาเขาได้

บางคนคิดว่าเขาเป็นอาชญากรซึ่งต้องการได้เข้าขึ้นมาเป็น
ตำนานโดยสวมรอยของเพเยอร์

แต่ใครคนหนึ่งเชื่อใน Conspiracy Theory หรือทฤษฎี ‘การสมคบ
คิด’ และยืนยันแบบฝังหัวว่า ‘อลัน เพเยอร์’ ไม่ใช่ ‘บุคคล’ ที่ถูกสื่อ
ขนานนามว่า ‘เดอะ แชโดว์ เอ็มเพอเรอร์’ แต่เป็น ‘ชื่อ’ แผนการชั่วร้าย
ของพวกแบดบอยที่ ‘บังเอิญ’ ประสบความสำเร็จมากที่สุดในทศวรรษ
โดยใช้ความเชี่ยวชาญอย่างล้นเหลือซึ่งพวกเขามิเป็นเครื่องมือ

ผู้ต้องสงสัยคือนายแพทย์ หนายความ และนายธนาคารใหญ่
ของนิวยอร์ก

ใช้ตัวอักษรย่อแทนชื่อทั้งหมด ถูกเรียกรวมกันว่า ‘เดอะทรินิตี้
ออฟ ไทคูนส์’

เพราะเพื่อนรักที่เป็นเจ้าหน้าที่ดีไอเอและแหล่งข่าว ซึ่งคบ
กันมาตั้งแต่สมัยเด็กของฮาร์เปอร์หายไปอย่างไร้ร่องรอย ก่อนพบศพ
ในเวลาต่อมา ซึ่งคาดว่าตัวการจะเป็นแก๊งค้ายาเสพติดรายใหญ่ของ
‘อลัน เพเยอร์’ ที่ตำรวจกำลังทำคดี นักเขียนนิยายซึ่งต้องการคลาย
เครียดจากงานประจำจึงหยุดทำงานอดิเรก หันไปท่อมเทาทำสิ่งที่ตน
ถนัดยิ่งกว่า นั่นคือการเป็นนักข่าวเชิงสืบสวนเพื่อทวงความยุติธรรม
ให้แก่ผู้ตาย

อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ ใช้เวลาหกเดือนสืบเสาะค้นหาข้อมูลเชิงลึก
บวกกับจินตนาการที่ไม่เหมือนใคร กลายมาเป็นเจ้าของทฤษฎีใหม่ที่
เขียนบทความเชิงสมมุติลงในเว็บไซต์ของตนเอง เขาอ้างอิงหลักการ
กับความเป็นไปได้หลายอย่างของข่าวสารที่น่าเชื่อถือ ทว่าไม่มีหลักฐาน
มีใครเข้ามาตามอ่านและทวีตต่อจนได้ลงหน้าแรกในหนังสือพิมพ์ชื่อดัง
หลายฉบับ เพราะเขาคือหนึ่งในนักเขียนชายดีที่มีนักอ่านตามงานหลาย
ล้านคน

ข้อกล่าวหาของฮาร์เปอร์อาจเลื่อนลอยสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ทำให้เกิดเสียงหัวเราะขบขันจากผู้คนส่วนใหญ่ต่อแนวคิดพิลึกพิลั่น
ที่นักเขียนซึ่งไม่เคยเขียนแนวอาชญาวิทยานิยายหรือ Crime Fiction ด้วยซ้ำ
เสนอขึ้นมา บางคนเชื่อว่าเป็นวิธีการตลาดเพื่อสร้างพลอตนิยายใหม่
เพราะเขาเกิดอยากเปลี่ยนแนว แต่ใครบางคนกลับขำไม่ค่อยออก

ทั้งหมดเป็นที่มาของเรื่องอันตรายเป็นชีวิตและความยุ่งยากอีก
ร้อยแปด เมื่อใครหลายคนพยายามตามหาตัวเขา... แต่ไม่มีใครรู้จัก
ฮาร์เปอร์ ถึงอย่างนั้นเขาก็เดือดร้อนเกือบเอาตัวไม่รอดเมื่อถูกพวก
มาเพี้ยหมายหัว

ทว่าชีวิตไม่โหดร้ายเกินไป ถึงยังไ่มันก็ทำให้เธอ เฮ้ย! เขาได้พบ
กับแรงบันดาลใจของตัวเองเมื่อภารกิจเสี่ยงตายจบลง และได้เขียน
นิยายแนวปัจจุบันเรื่องแรกตาม ‘พลอต’ ที่ตัวตนในโลกคู่ขนานต้องการ
ด้วย

ฮีโร่ของอาสาญากร

นิวยอร์กซิตี สหรัฐอเมริกา

บรรยายกาศหน้าศาลอุทธรณ์ รัฐนิวยอร์ก เต็มไปด้วยบรรดา สื่อมวลชนพร้อมอุปกรณ์ทำข่าวเต็มอัตราศึก เพื่อสัมภาษณ์จำเลย ซึ่งขึ้นข่าวหน้าหนึ่งมาหลายครั้ง จากคดีพิพพันการฆาตกรรมและ ยาเสพติด

ทว่าวันนี้ศาลตัดสินให้เขาพ้นผิด หลังการต่อสู้เป็นเวลาหลายปี และเปลี่ยนที่มหนายความในครั้งที่สอง

บอดีการ์ดของ เทอเรนซ์ แบรนครอฟต์ ตามประกบนายจ้าง ของตน ช่วยกันฝูงนักข่าวซึ่งกรุเข้าหาอย่างกระหึ้นกระหือรือ แต่บางคนยังตาไวเห็นทนายความของเขาเดินหลบไปอีกทางกับชาย สวมชุดสูทสีเข้มสองคนที่ข้ามถนนไปหารถซึ่งจอดรอรับ เลยรีบแยกตัว ออกไปดักฝายนั่นด้วย

“มิสเตอร์แบรนครอฟต์ วันนี้คุณรู้สึกยังไงบ้าง”

“ไม่เคยดีกว่านี้” แบรนครอฟต์ตอบ ตามองข้ามหัวนักข่าวไปหา ดีเท็กทิฟ หรือนายตำรวจนักสืบหน้าตาเย็นชานามเจ้าหน้าที่ จอห์น ซีเจล ผู้ทำคดีของเขาแบบกัดไม่ปล่อยซึ่งยืนดูห่างออกไป เหมือนยัง ออยากจองเวรเขาไม่เลิก

“คดีของคุณเคยแพ้ในศาลชั้นต้น วันที่ชนะได้เป็นเพราะ

ทนายความคนใหม่หรือเปล่า”

“วูล์ฟอาจจะเป็นทนายความที่เก่งกาจ แต่เขาช่วยให้ผมชนะคดีได้เพราะผมไม่ได้ทำอะไรผิด”

“คุณวางแผนจะฉลองชัยชนะวันแรกกับใคร”

“ต้องเป็นครอบครัวอยู่แล้ว ผมมีกำลังใจต่อสู้เพราะมีภรรยา กับลูกๆ คอยอยู่เคียงข้าง...”

“ไอ้ต่อแหละ!” เจ้าหน้าที่ซีเจลดทำปากขมขมิบบนริมฝีปากเมื่อได้ยินคำตอบจากคนถูกสัมภาษณ์ แม้จะอยู่ห่างออกมาพอสมควร ทำให้พาร์ทเนอร์ หรือคู่หูของเขาที่ชื่อ รอดนีย์ เดรด หัวเราะ

“ชาวเวเมียเขากำลังเตรียมห้องหย่าไม่ใช่หรอ?”

“ชนะคดีอย่างนี้ แคมยังมีวูล์ฟเป็นทนายความให้ อย่างนี้น่าสงสัยเธอ” สีหน้าของนักสืบหนุ่มใหญ่ไม่ใคร่สบอารมณ์เมื่อเอ่ยชื่อหัวหน้าทีมทนายความของแบรนคروฟต์

“พวกคุณจะถูกขุ่นกับผู้พิพากษาทำอย่างกับสาวกผู้รักศีลตอนหมอนี่ขึ้นว่าความ”

สายตาของคู่สนทนาเหลือบไปยังร่างสูงของผู้ที่ตนกำลังเอ่ยถึง ซึ่งกำลังเลี่ยงการตอบคำถามนักข่าวอยู่อีกฟากถนนก่อนเข้าไปในรถ และเหมือนทนายความชื่อดังจะมีประสาทสัมผัสที่หกของพวกปีศาจ เพราะจุดสำหรับหันมามองพวกเขาพลางส่งยิ้มเยาะให้ ก่อนประตูรถเมอร์เซเดส-เบนซ์คันงามจะปิดและแล่นออกไป

ตำรวจนักสืบคู่หูหันมามองหน้ากันเอง และซีเจลดเอ่ยขึ้นก่อน “ผมละเกลียดไอ้หน้าหล่อเนี่ยจับใจ”

“แต่เราคงพูดไม่ได้ว่าเขาดีแค่หน้าตา” เดรดขยับไหล่อย่างปลงๆ

ชื่อเสียงของคริสเตียน วูล์ฟ เจ้าของสำนักงานทนายความและที่ปรึกษาทางกฎหมาย ‘เดอะวูล์ฟ’ เป็นที่เลื่องลือในนิวยอร์กและกลุ่มอิลิตหรือชนชั้นผู้นำ พวกเขาไว้ทำคดีและดูแลกฎหมายธุรกิจให้บริษัท

จำนวนมาก ทั้งบริษัทสัญชาติอเมริกันและธุรกิจข้ามชาติหลายแขนง
ทั้งที่ยังก่อตั้งมาไม่ถึงสิบปีดี โดยชายหนุ่มวัยยี่สิบปีเศษในตอนนั้น
กลายเป็นหนุ่มฉกรรจ์สมฉายา ‘เดอะวูล์ฟ’ ในวัยสามสิบสามปี
ในวันนี้

บางคนคิดว่าเขาประสบความสำเร็จเพราะมี กอร์ดอน วูล์ฟ
บิดานักธุรกิจผู้ร่ำรวยคอยหนุนหลัง และได้เล่นห้กับความหน้าตาดี
อย่างยิ่งมาจาก นาดาลี วูล์ฟ มารดาซึ่งเป็นดาวดวงเด่นผู้มีชื่อเสียง
ฉาวโฉ่ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จนใครๆ พลอยรู้จักครอบครัวของเธอ
ไปด้วย แต่ความจริงก็คือ กรมตำรวจนิวยอร์กและดีอีเอไม่รู้เบื้องหลัง
ของ คริสเตียน วูล์ฟ ด้วยซ้ำ กระทั่งหลายปีก่อนเมื่อเขาเริ่มทำคดีให้
จอห์น รีเยส นักธุรกิจชาวอเมริกันเชื้อสายลาตินอเมริกา ซึ่งตำรวจ
เชื่อว่าเขาคือพ่อค้ายาขายใหญ่ จนชายคนดังกล่าวหลุดคดีมาได้อย่าง
สวยงามไร้มลทิน

หน่วยปราบปรามยาเสพติดสหรัฐอเมริกาหรือดีอีเอถึงกับกุม
ขมับ เพราะไม่คิดว่าหลักฐานที่ตำรวจพยายามรวบรวมมาเป็นเวลา
หลายปีเพื่อโค่นล้มรีเยสจะพังลงอย่างไม่เป็นท่า

จากนั้นมาก็ดูเหมือนเขาจะได้รับค่านิยมอย่างสูงเป็นพิเศษ
จากกลุ่มคนอย่างจอห์น รีเยส

“แบรนคروฟต์ชนะคดีนี้แล้ว ความเชื่อมโยงระหว่างเขากับคดี
ของเจรมีจะยิ่งลดลง”

“คุณคิดว่าเขาเกี่ยวข้องกับคดีของคอร์เบ็ตจริงหรือ” เดรกถาม

“แน่นอน” เจ้าหน้าที่ซีเจสพยักหน้ารับขีมิๆ

ด้วยข้อมูลที่เขารับผิดชอบพื้นที่มาหลายปีเพื่อหลายแก๊งของ
นักค้ายาเสพติดรายใหญ่ซึ่งไม่เคยมีใครรู้จักตัวจริง ภายใต้ฉายา
‘เดอะ แซโดว์ เอ็มเพอเรอร์’ นายตำรวจเชื่อว่าทั้งจอห์น รีเยส, เทอเรนซ์
แบรนคروฟต์, อัลัน เพเยอร์ และใครอีกหลายคนซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัย
ล้วนมีความเกี่ยวข้อง และต้องเป็นองค์กรเดียวกัน

“วุล์ฟทำคดีให้พวกนั้น คอร์เบ็ตจะตายฟรีหรือเปล่า”

“เขาเป็นตำรวจที่ดี ผมจะไม่ยอมให้เขาตายฟรี”

“นักข่าวเพื่อนของเขาก็คงคิดเหมือนคุณ” เดรกเหลือบตามอง ซีเจสซึ่งเคยเป็นคู่หูของเจเรมี คอร์เบ็ต เจ้าหน้าที่ม็อดดีของดีอีเอที่ถูกฆาตกรรมไปเมื่อหลายเดือนก่อน

เจเรมีเป็นพาร์ทเนอร์ของซีเจสมานาน ก่อนที่เขาจะถูกส่งไปเป็นสายแฝงตัวทำคดีของ ‘เดอะ แซโดว์ เอ็มเพอเรอร์’ จนได้รับความไว้วางใจจากแก๊งนี้ แต่วันหนึ่งเขาหายตัวไป ฆาตกรติดต่อกจากหน่วยฯ และพบศพถูกทำลายจำสภาพเดิมไม่ได้ จนต้องใช้วิธีตรวจดีเอ็นเอในเวลาต่อมา

นับเป็นความสูญเสียสำคัญของหน่วยงานเพราะเขาเป็นตำรวจนักสืบฝีมือดี แต่ผู้ที่ได้รับผลกระทบทางใจมากกว่าใครคือคู่หูอย่าง จอห์น ซีเจส ผู้ไม่เพียงแต่เป็นเพื่อนร่วมงานซึ่งคอยระวังหลังให้อีกฝ่าย ทว่าครอบครัวของทั้งคู่ยังรู้จักสนิทสนมกันดี จนคอร์เบ็ตซึ่งยังโสดได้เป็นพ่อทูนหัวลูกสาวของซีเจส

ความขมขื่นของซีเจสยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคู่หูใหม่ไม่ราบรื่นนัก แม้ไม่ถึงขั้นมีปัญหา

เจ้าหน้าที่เดรกเอ่ยถึง ‘นักข่าว’ เพราะหญิงสาวคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาหาพวกเขา

รูปร่างของเธอเพรียวและบอบบางแม้จะสวมเสื้อผ้าค่อนข้างหลวมลำเทรนด์แฟชั่น มีกล้องตัวหนักคล้องคอ ติดป้ายชื่อผู้สื่อข่าว หัวใหญ่ของหนังสือพิมพ์ในนิวยอร์ก โครงหน้าของเธอไม่โดดเด่นเมื่อแรกเห็น แต่เมื่อเธอส่งยิ้มน่ารักให้ ใบหน้าภายใต้กรอบแว่นหนาซึ่งกินเนื้อที่ไปเกือบครึ่งของหญิงสาวคนเดียวกัน กลับนำดูเหมือนเป็นคนละคน

“ฉันมองหาอยู่ว่าพวกคุณกลับไปหรือยัง”

“นักข่าวอย่างคุณน่าจะอยากทำข่าวแบรนครอฟท์กับวุล์ฟมาก

กว่าในเวลาอย่างนี้”

“ตากล้องของฉันอัดคำสัมภาษณ์ของพวกเขาไว้ให้แล้ว” เธอ
บอกอย่างไม่ใส่ใจ “พวกคุณพอมีเวลาหรือเปล่าคะ”

“เรากำลังจะกลับครับ” เดรกออกตัว

แต่ซีเจลกลับมองเธออย่างเป็นมิตร “คุณอยากถามเรื่องजेเรมี
หรือ?”

“ใช่ค่ะ เหมือนข่าวจะเงียบไปนาน”

“เพราะตำรวจแทบไม่มีหลักฐานอะไรนะสิ สวาน้อย”

“แล้วสารเคมีที่พบจากเสื้อผ้าของเขาล่ะคะ”

“คุณไปเอาเรื่องนั้นมาจากไหน” เดรกเลิกคิ้ว ตำรวจยังปิด
เงียบเกี่ยวกับหลักฐานที่เธอว่า เพราะยังอยากหาสิ่งที่แน่นอนมากขึ้น
จนออกหมายค้นได้ “ผมคิดว่าเรายังไม่ได้รับการแนะนำตัว ถึงผมจะ
รู้จักคุณอยู่แล้ว”

“อเล็กซิสค่ะ...” ผู้สื่อข่าวสาวแนะนำตัวง่ายๆ พลิกบัตรผู้สื่อข่าว
ของตนให้เขาดู “जेเรมีเป็นเพื่อนของฉัน”

“รอดนี้ย้ เดรก ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมเป็นแฟนคอลัมน์ของคุณ”
ชายหนุ่มยื่นมือให้เธอจับ

“जेเรมีเป็นเพื่อนบ้านของอเล็กซิส แต่เป็นรุ่นพี่ของเธอสองสาม
ปี” ซีเจลซึ่งรู้จักเพื่อนสนิทของคู่มือที่ช่วยขยายความ “สองคนนี้นสนิทกัน
มาตั้งแต่เด็ก”

“เพราะอย่างนี้เอง คุณเลยสนใจทำข่าวของเขาเป็นพิเศษ”
เขาบอกได้เพราะติดตามบทความของเธอ

“ฉันให้ความสำคัญกับข่าวที่ทำเกือบเท่ากัน แต่ในฐานะเพื่อน
ของजेเรมี ฉันยอมรับว่าสนใจทำข่าวของเขาเป็นพิเศษ ถึงมันจะไม่ใช
งานที่สนุกเลย” อเล็กซิสว่าเสียงอ่อน

“ผมเสียใจด้วย”

เธอยิ้มให้เขาก่อนหันไปมองซีเจลเป็นเชิงอ้อนวอน “ฉันแค่

อยากรู้ว่ามันจะเป็นยังไง ถึงจะทำข่าวไม่ได้ก็เถอะ”

“ผมเห็นใจ แต่รออีกสักหน่อยเถอะ อเล็กซิส”

นี่แหละคือเหตุผลที่เธอตั้งใจมา เพราะตั้งแต่เจเรมีซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและ ‘สาย’ ของเธอเสียชีวิต ข่าวฆาตกรรมของเขากับข่าวอสังหาริมทรัพย์ก็ได้ยากเย็น เพราะซีเจสไม่ค่อยให้ความร่วมมือจนผู้สื่อข่าวสาวเริ่มทนไม่ไหว

เขาเคยเห็นเธอเป็นเพื่อนสมัยที่เจเรมียังอยู่ แต่กลับห่างเหินออกไปมากในระยะหลัง

“ก็ได้ค่ะ เจเรมีเคยเห็นว่าฉันมีประโยชน์ ฉันอยากให้คุณนึกถึงฉันอย่างเดียวกันเพราะเขาเป็นคู่หูของคุณ...” ผู้สื่อข่าวสาวเหลือบมองพาร์ตเนอร์คนใหม่ของเขาแวบหนึ่ง “อดีตคู่หูของคุณ”

“ผมรู้สว่านน้อย เจเรมีชื่นชมคุณมาก”

“ฉันคุณคงไม่รังเกียจถ้าฉันจะโทร. หาเป็นการส่วนตัวบางครั้ง... คุณด้วยนะคะ เจ้าหน้าที่เดรด” หญิงสาวกระวีกระวาดคั่นนามบัตรของตนออกมายื่นให้เดรด แต่ส่งสายตาฝากความหวังไว้กับซีเจสเป็นพิเศษ

“ไม่เลย” ซีเจสบอกแล้วอ้าแขนออก ดึงเธอเข้าไปกอดดูปลหลังเบาๆ สองสามทีจึงปล่อยมือ

ต่อเมื่อหญิงสาวขอตัวเดินจากไป นายตำรวจหนุ่มใหญ่จึงหันไปมองคู่หูซึ่งเอ่ยถาม

“ผมไม่ค่อยเห็นคุณเป็นมิตรกับพวกนักข่าวคนไหน”

“เจเรมีรักอเล็กซิส ผมยังเคยหวังว่าสองคนนี้จะสร้างครอบครัวด้วยกัน”

“คุณบอกว่าพวกเขาเป็นเพื่อนกัน?”

“แต่เธอมีความหมายกับเขามาก” ซีเจสเอ่ยแค่นั้น

หญิงสาวจอตลอดชีวิตขอทาง เก็บกล่องและสมบัติอื่น ๆ

เอาไว้ในรถเหลือแค่กุญแจ เพราะต้องเปิดกระโปรงหลัง แล้วหิ้วกล่องพิชชาสิบก่องเดินเข้าไปในชอกตึกซึ่งเป็นแหล่งชุมนุมของพวกโฮมเลสหรือคนไร้บ้าน

อากาศค่อนข้างอบอุ่นช่วงกลางปีของนิวยอร์กทำให้ใบหน้าคุ้นตาของใครหลายคนค่อนข้างสดใสเมื่อหันมามองเธอ โดยเฉพาะเมื่อเห็นว่าเธอหิวอะไรมาด้วย บางคนส่งเสียงทักและยิ้มกว้างให้

“อเล็กซ์ คุณหายไปหลายวันเลย” เด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อเจย์เดินรีบวิ่งเข้ามาหาแล้วรับของจากมือเธอ

“งานยุ่งนะ เธอสบายดีนะเจย์เดน”

“ก็ไม่ใช่มากอะ” เขาตอบเบาๆ ระหว่างที่ใครหลายคนทักทายผู้สื่อข่าวสาว เด็กหนุ่มหิ้วกล่องพิชชาเข้าไป และซิสเตอร์ด้านในเป็นคนแบ่งอาหารให้กลุ่มโฮมเลสที่ต่อแถวยาวก่อนกลับออกมาหาเธออีก ชอกตึกนี้อยู่ไม่ไกลจากคอนเวนต์ซึ่งทำอาหารมาแจกทุกคน มีซิสเตอร์รีเบกกาและซิสเตอร์ซอนยาสลบควมมาตักอาหาร คนที่มาส่วนใหญ่เป็นพวกหน้าเดิม มีมาจากที่อื่นบ้างแต่น้อยกว่า นานๆ จะมีคนอย่างอเล็กซ์หิ้วอาหารมาสมทบ

ไม่มีใครนอกจากซิสเตอร์ทั้งสองรู้ว่าเธอเป็นผู้บริจาคหลักของคอนเวนต์เพื่อเป็นค่าอาหารทุกเดือน โดยใช้เงินส่วนแบ่งจากค่าลิขสิทธิ์ในการขายหนังสือที่หญิงสาวทำมานานถึงห้าปี

อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์เป็นผู้สื่อข่าวเชิงสืบสวนของหนังสือพิมพ์ห่วยๆของนิวยอร์ก แต่งานอดิเรกของเธอซึ่งไม่มีใครรู้คือการเป็นนักเขียนนิยายโรมานซ์แนวย้อนยุค มีรายได้พิเศษเป็นกอบเป็นกำนับพันเท่าของรายได้จากงานหลัก

ทว่าคนทั่วไปเข้าใจว่า อเล็กซ์ ฮาร์เปอร์ ซึ่งเป็นนามปากกาของเธอคือชายหนุ่ม ไม่ใช่หญิงสาว

“หนูสบายดีนะ อเล็กซ์” ซิสเตอร์รีเบกการามือจากการดัก

อาหารแล้วให้คนอื่นช่วยชั่วคราว และเดินออกมาหา

สี่หน้าอ่อนโยนอย่างผู้ทรงศีลผู้มีเมตตาเผยความยินดีเมื่อเห็นผู้อุปถัมภ์ของคอนแวนต์ ซิสเตอร์เคยพยายามชักชวนให้ผู้สื่อข่าวสาวหันมานับถือพระเจ้า ก่อนจะยอมแพ้หลังความพยายามหลายครั้งไม่เป็นผล เพราะอเล็กซิสยืนยันที่จะเป็นพุทธศาสนิกชนตามเชื้อสายฝั่งเอเชียของมารดาตลอดไป

“สบายดีค่ะ แล้วคุณแม่ล่ะคะ ยังป่วยอยู่หรือเปล่า”

“แม่ดีขึ้นมากแล้ว เป็นเพราะยาที่หนูหามาให้นั้นแหละ...” อีกฝ่ายดึงมือเธอไปลูบเบาๆ

อเล็กซิสชวนคุยอีกไม่นานก็ปล่อยมือขอตัวกลับไปทำงาน เพราะเจย์เดนยังยืนรีๆ รอๆ อยู่ใกล้

หญิงสาวและเด็กหนุ่มวัยสิบแปดปีก้าวเคียงกันออกจากชอกตึกเมื่อเจย์เดนเดินไปส่งเธอที่รถ

“มีข่าวอะไรเพิ่มอีกหรือเปล่า”

“ไม่มีเลยอะ ผมพยายามถามดูแล้ว นอกจากเรื่องสารเคมีที่ผมบอกคุณไป คนในแก๊งส่วนใหญ่เพิ่งรู้ว่าเจเรมีเป็นตำรวจ พวกนั้นโกรธมาก บอกว่าเขาสมควรตายแล้ว”

“เขาเคยเห็นหน้าคนสนิทของเพเยอร์” อเล็กซิสแน่นปาก “หมอนั้นรู้ว่าเขาเป็นตำรวจ”

มีเพียงสมาชิกในแก๊งระดับใกล้ชิดไม่กี่คนที่เคยเห็นคนสนิทของเพเยอร์ แน่นนอนว่าไม่ใช่ลูกน้องระดับล่าง โดยเฉพาะเด็กดูต้นทางอย่างเจย์เดน เป็นวิธีการทำงานของ ‘เดอะ เซโดว์ เอ็มเพอเลอร์’ ซึ่งเจเรมีเคยบอกเธอ

แต่ถึงจะเคยพบ ‘คนสนิท’ ซึ่งไม่เคยบอกชื่อของตัวเองกับใคร เจเรมีก็ไม่เคยเห็นเพเยอร์

พ่อค้ายารายนี้เก็บตัวเงียบเชียบ คอยบัญชาทุกอย่างอยู่เบื้องหลังผ่านคนสนิทที่ว่า เขามีเส้นทางค้ายากระจายตัวอยู่ในหลายรัฐรวมถึง

นิวยอร์ก ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นรังใหญ่หรือสถานที่บัญชาการของแก๊ง

เจย์เดนคือเด็กกำพร้าซึ่งหนีออกจากบ้านผู้อุปการะ เคยหากินด้วยการขายตัว ลักเล็กขโมยน้อย และอาจหาญถึงกับปล้นวงกระเป๋าลูกน้องของเพเยอร์จนเกือบถูกฆ่าตาย เควาะห์ดีที่เจเรมีซึ่งอยู่แถวนั้นช่วยเอาไว้ พามาฝากกับอเล็กซิสผู้ออกทุนในการรักษาพยาบาล และหาที่让他อยู่เพื่อพักฟื้นเป็นเวลาหลายเดือนจนกลับมาหายดี

ผู้สื่อข่าวสาวเสนอความช่วยเหลือเพื่อให้เขากลับมาเรียนหนังสือและใช้ชีวิตแบบเด็กหนุ่มปกติ แต่เจย์เดนยอมรับเพียงการเรียนออนไลน์ใช้เวลาที่เหลือบนท้องถนน เลือกลงโทษแทนเธอกับเจเรมีด้วยการเป็นสายให้ จากการเปิดทางของนายตำรวจนักสืบ เขาจึงได้อยู่ในแก๊งของเพเยอร์ในฐานะคนคู่ต้นทางและช่วยเหลืองานระดับล่าง

อเล็กซิสไม่เคยเห็นด้วยกับเรื่องนี้ แต่เจเรมีบอกเธอว่าต้องให้เจย์เดนเลือกทางเดินของตัวเอง

‘เขาเป็นเด็กคนหนึ่งเท่านั้น เจมมี’ เธอประท้วงอย่างไม่ชอบใจในตอนแรก

‘เด็กหนุ่มอายุสิบหกแบบเขารักอิสระ คุณห้ามเขาไม่ได้หรอกอเล็กซ์’

‘เขาไม่เคยใช้ชีวิตแบบเด็กปกติจนรู้ว่าตัวเองรักอะไรด้วยซ้ำ แล้วคุณยังจะพาเขาเข้าร่วมแก๊งกับอาชญากร!’

‘ผมรู้ว่าคุณเสียใจแทนเขา แต่เราไม่ใช่พ่อแม่ของเจย์เดน’

‘ก็ไม่ใช่ล่ะสิ ถ้าฉันเป็นแม่ของเขาคงตามไปฆ่าพวกเดนมมนุษย์นานแล้ว’

‘ผมสัญญาว่าจะดูแลเขาอย่างดี’ เจเรมีผู้ไม่เคยทุกข์ร้อนกับใครปลอบ

‘สักวันงานของคุณก็ต้องจบ ถึงตอนนั้นเจย์เดนจะไปอยู่ที่ไหนในเมื่อเขาเคยรู้จักแต่งงานสกปรก’

‘ผมอาจจะพาเขาไปตั้งต้นที่ไหนสักแห่งที่ปลอดภัยจากแก๊ง แล้วยังมีชีวิตอิสระ’

‘แล้วงานของคุณล่ะ’ อเล็กซิสทำหน้าวางง

เจอร์มีเป็นอย่างนี้เอง เขาไม่ค่อยยึดติดกับกฎเกณฑ์อะไรนัก แต่กลับเป็นตำรวจที่ดี ทั้งยังมีความคิดเหมือนพวกนักปรัชญาที่ชอบแสวงหาและตรวจสอบความจริงต่างๆ ด้วยตัวเอง

เขาไม่เชื่อในพระเจ้า มักตั้งคำถามถึงสิ่งที่มีอยู่ สงสัยพฤติกรรมของมนุษย์ อุปนิสัย อะไรคือเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินว่าสิ่งนี้ดี หรือสิ่งนี้ไม่ดี ที่ทำให้มนุษย์มีเป้าหมายแตกต่างกัน

แต่เขาเป็นคนมีเมตตา ใส่ใจคนรอบข้าง เป็นชายหนุ่มขี้เล่นและเป็นเพื่อนที่เข้าใจเธอเสมอ

‘อย่าแสร้งเครียดนักสิ อเล็กซ์’ เจอร์มีมักบอกเมื่อเห็นเธอกดดันตัวเองแข่งกับเส้นตาย

‘งานฉันไม่เหมือนของคุณตอนนี้ ตั้งแต่แบ่งตัวอยู่กับพวกแก๊ง สนุกมัยล่ะ’

เจอร์มียิ้มกว้าง รอยยิ้มของเขาเหมือนแสงตะวันที่เปลี่ยนโลกหม่นมัวให้สดใส ‘ไม่สนุกเท่าตอนอยู่กับคุณ’

‘วันหยุดอย่างนี้ ไม่ไปหาสาวๆ ไร้ง’

‘มาหาตั้งแต่เด็กจนโต แต่สาวไม่เคยเปลี่ยนใจซะที’

เขาบอกเหมือนจะน้อยใจ แต่อเล็กซิสรู้ว่าเขาไม่ได้ทุกซักร้อนกับการที่เธอไม่ตอบตกลง

เจอร์มีอาจจะคิดกับเธอเกินเพื่อน แต่เขาไม่เคยก้าวล่วงเมื่อเธอไม่อนุญาต ยังทำตัวเป็นมิตรที่ดีและมีผู้หญิงที่เขาสามารถไปหาในเวลาที่ต้องการ สาวๆ ส่วนใหญ่มักหลงรักนายตำรวจหนุ่มรายนี้อย่างหัวปักหัวปำ

ถ้าเปรียบเจย์เดนเป็นน้องชายของเธอ เจอร์มีก็เป็นเหมือนเพื่อนหรือญาติสนิทมากกว่าเพื่อนชาย

“ไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้เลยอะ อเล็กซ์ แต่พวกเขาเคยพูดถึง
ข่าวที่คุณลง” คำตอบของเด็กหนุ่มดึงเธอกลับมา

“พูดว่า?”

“หนังสือพิมพ์ของคุณตามข่าวของเจเรมีมากกว่าใคร เป็น
หัวเดียวที่ยืนยันว่าเขาตายเพราะแก๊งของเพเยอร์ พวกนั้นบอกว่าเจเรมี
คงส่งข่าวให้เพราะพวกคุณเป็นคู่รักกัน”

“เจเรมีเป็นคู่รักของฉัน?” ไม่ใช่ไม่เคยรู้ว่ามีคนเข้าใจผิด แต่
ไม่คิดว่าจะรวมถึงลูกน้องของเพเยอร์

“คนหนึ่งในแก๊งบอกว่าเคยเห็นเจเรมีออกไปหาคุณ”

“มีนา...” เธอยังสะดุดลมหายใจแม้ผู้ที่ถูกเอ่ยถึงจะจากไปนาน
เกินครึ่งปี แปลว่าพวกนั้นคงไม่ไว้ใจเจเรมีมาสักพัก จึงให้คนสะกดรอย
ตามกระทั่งรู้ว่าเขาเป็นตำรวจ “แล้วยังไงอีก”

“เขาถ่ายภาพพวกคุณไว้อะ อเล็กซ์”

ผู้สื่อข่าวสาวทำเสียงรับในลำคอ “เธอรู้ไหมว่าใครเป็นคนเห็น
เจเรมีออกมาหาฉัน”

“เขาชื่อวอลเตอร์...” เจย์เดนบอกแล้วเล่าสิ่งที่เขารู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับชายชื่อ วอลเตอร์ มาร์เกซ ให้เธอฟัง

อเล็กซ์สจำหมอนี้ได้ตั้งแต่รู้ชื่อต้น เพราะเจเรมีเคยเล่าให้เธอฟัง
เกี่ยวกับสมาชิกที่เขารู้จักในขบวนการของเพเยอร์ ทั้งยังเคยทะเลาะ
กับวอลเตอร์เพราะอีกฝ่ายอิจฉาที่เขาได้ทำงานสำคัญกว่า ทั้งที่ตนอยู่
มานานกว่า

“วอลเตอร์พูดอะไรถึงเจเรมีอีกหรือเปล่า”

“นอกจากบอกว่าเขาสมควรตายแล้วก็ไม่มีอะ” เด็กหนุ่มทำหน้า
หงอย

พวกนั้นคงไม่ไว้ใจเจย์เดนซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลก ทว่าหญิงสาวไม่เอ่ย
ออกมาเมื่อยกมือแตะป่าของเขา “เธอทำดีแล้ว งานของเธอคือจับตาดู
แต่อย่าทำตัวอยากรู้มากเกินไปให้ใครสงสัย โดยเฉพาะกับมาร์เกซ”

“ผมระวังตัวอยู่แล้ว คุณไม่ต้องห่วง”

“ต้องสิ เธอเป็นเหมือนน้องชายของฉันนี่” อเล็กซิสดึงคนที่สูงโย่งกว่าตนหลายนิ้วเข้ามากอดอย่างเอ็นดูแบบพี่สาวกระทำต่อน้องชาย ยิ้มอย่างอ่อนใจเมื่อเขาเกร็งตัวเพราะความขัดเขินอยู่ครู่หนึ่ง จึงยอมปล่อย

เขาไม่คุ้นเคยกับอ้อมกอดของคนในครอบครัว แม้เธอจะใช้ความพยายามมานานจนเด็กหนุ่มยอมเปิดใจด้วยมากกว่าใคร ทั้งยังไม่ยอมถอนตัวจากแก๊งเพื่อใช้ชีวิตเหมือนวัยรุ่นคนอื่น แม้เธอจะเกลี้ยกล่อมหลายหน

บางทีเธอเริ่มอาจพุดถูก เธอต้องยอมให้เจย์เดนเลือกทางของตัวเอง แม้จะเป็นห่วงเขาแค่ไหน

“ฉันต้องไปแล้ว ถ้ามีอะไรสำคัญใช้โทรศัพท์สาธารณะโทร. มากี่แล้วกัน”

“คุณระวังตัวด้วยนะฮะ อเล็กซ์”

ผู้สื่อข่าวสาวหันไปยิ้มให้เขาอีกครั้งก่อนปิดประตูรถและขับออกมา เห็นจากกระจกมองข้างว่าเจย์เดนถอยไปยืนแอบมุดตีก มองตามกระทั่งรถยนต์คันเก่าของเธอดับไค้งถนน เหมือนเด็กชายที่ยืนเกาะประตูบ้านมองตามมารดา ด้วยเหตุผลที่ไม่อาจอธิบาย เธอผูกพันกับเขาเหมือนคนร่วมสายเลือดมากกว่าสายข่าวที่เพิ่งรู้จักกันเพียงสองปี

อเล็กซิสขับรถฟอร์ดคันเก่าเข้าไปในที่จอดด้านหน้า

อพาร์ทเมนต์สูงหลายสิบชั้นซึ่งตนพักอาศัยอยู่

ถ้าเรียกให้ถูกคือ ‘เคย’ พักอาศัย เพราะเมื่อส่วนแบ่งของรายได้จากการขายหนังสือทำเงินให้เธอเป็นกอบเป็นกำ ผู้สื่อข่าวสาวจึงซื้อห้องชุดบนชั้นเพนต์เฮาส์จากตึกสูงซึ่งอยู่ติดกัน แต่ยังเก็บที่พักเดิมเอาไว้เพราะอารมณ์ห้องที่เคยอยู่มาหลายปี โชคดีอพาร์ทเมนต์ที่ว่าอยู่ห่างกันแค่ใช้เวลาเดินเพียงห้านาที และเดินทะลุถึงกันได้จากด้านหลัง

อเล็กซิสจึงนอนที่เดิมบ้าง ที่ใหม่บ้าง แล้วแต่อารมณ์ เพราะ จอรถฟอร์ดซึ่งใช้ขับไปทำงานไว้ดีเดิม

สาวร่างเพรียวเดินผ่านโถงอาคารกลางเก่ากลางใหม่ออก ทางด้านหลัง เอ่ยทักเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งคุ้นหน้ากันดี พักเดียวก็เข้าไปในตึกใหม่ด้วยระบบคีย์การ์ดและสแกนม่านตา ขึ้นลิฟต์ ไปยังที่พักราคาแพงของตัวเองที่อยู่ชั้นบนสุด อาบน้ำแต่งตัวใหม่รวดเร็ว หลังถอดแว่นใสซึ่งเป็นเพียงแว่นกรองแสงแบบเลนส์เปลี่ยนสีและ เสื้อผ้าออก

เธอเคยสายตาสั้นแต่ตัดสินใจทำเลสิกเมื่อสองปีก่อน จึงต้อง สวมแว่นกรองแสงเสมอเมื่อออกไปข้างนอก

ครึ่งชั่วโมงต่อมาเธอนั่งลงหน้ากระจก เปิดยูทูปค้นหาบล็อกเกอร์ สอนแต่งหน้าชื่อดังชื่อสายฮิสแปนิกชื่อ มิแรนดา ดาลี ในลุคออกเที่ยว แล้วเริ่มทำตาม เธอมีอุปกรณ์เป็นกล่องเครื่องสำอางครบชุด ซึ่งเธอ วานพนักงานชายช่วยเหลือให้ทั้งหมด เพราะแทบไม่มีหัวด้านนี้เหมือน ผู้หญิงที่ชื่นชอบของสวยๆ งามๆ

ดาลีบอกว่า การแต่งหน้าก็ใช้เทคนิคเหมือนการวาดภาพ คน ที่ชอบวาดรูปเล่นในยามว่างอย่างอเล็กซิสจึงนำเทคนิคของบล็อกเกอร์ สาวมาใช้ได้ค่อนข้างเร็วหลังจากฝึกเพียงไม่กี่ครั้ง

แม้จะเป็นผู้สื่อข่าวเชิงสืบสวนที่เคยได้รับการเสนอชื่อเข้าชิง รางวัลพูลิตเซอร์¹ และเกือบคว้ามาได้เพราะความรักในอาชีพและมีจิตวิญญาณของนักข่าวสูง ทว่าอเล็กซิสกลับไม่ค่อยมีสังคมของกลุ่ม เพื่อนในสายอาชีพเดียวกันนอกเวลางาน เพราะรูปลักษณะภายนอก ของเธอนั้นมันช่าง ‘บรมเซย์’ ราวหลงยุคมาจากปลายศตวรรษอื่น

¹รางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prizes) ของสหรัฐอเมริกา ตั้งขึ้นเพื่อมอบแก่ผู้ได้รับ เกียรติสูงสุดระดับชาติในวงการสิ่งพิมพ์ บริหารจัดการโดยมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ในนครนิวยอร์ก มอบเป็นรายปี แบ่งเป็น 21 ประเภท

ตามคำวิจารณ์ของเพื่อนร่วมงานบางคนบนสำนักงานที่ตั้งอยู่ ณ
เอท อเวนิว

เธอแทบไม่เคยไปร่วมสังสรรค์สุดสัปดาห์ หรือปาร์ตี้แบบ
สุดเหวี่ยงกับพวกนั้น เพราะไม่มีใจชอบ

‘เธอเป็นถึงนักข่าว น่าจะดูบ้างนะว่าเทรนด์แฟชั่นยุคนี้เขาไป
ถึงไหนแล้ว’

โคลี โบวตัน เคยเอยด้วยสีหน้าสงสารปนสมเพชนิดหน่อย
เจ้าหล่อนแต่งกายเนี้ยบ ทันสมัยตลอดเวลา ตามแบบผู้ประกาศข่าว
และพิธีกรซึ่งได้อยู่หน้ากล้องเพราะมีใบหน้าสวยงาม บุคลิกมาดมั่น
พอๆ กับวาจาขาดฉาน

‘ฉันอยู่หัวข่าวเชิงสืบสวน ไม่ได้อยู่หน้าจออย่างเธอนี่’

‘เลยปล่อยให้ตัวเองเหี่ยวแห้ง ไม่ออกเดทกับผู้ชายอื่นบ้างรีไร?’

‘กับใครละ’ อเล็กซิสทำหน้าสงสัยเพราะจำได้ว่าโคลีอ่อยหนุ่ม
คนล่าสุดที่มาจีบเธอไปกอดอยู่พักหนึ่ง แล้วจึงทิ้งหมอนั้นไปหาคนอื่นต่อ
ถ้าจะว่ากันตามตรงก็คือ โคลีฉกผู้ชายทุกคนที่มาคุยกับเธอก่อนหน้านี้
ไปจนหมด รวากับหล่อนถือเป็นหน้าที่ที่ต้องทำให้เธอ ‘เหี่ยวแห้ง’
อย่างที่เพิ่งปรามาสใส่หน้ามาหยกๆ

โคลีคือแคชาโนวาสาวของสำนักข่าวโทรทัศน์ซีเอ็นดีไอ² ที่
เปลี่ยนคูร์ักบ่อย และไม่ชอบคบหากับใครนาน

มีชายหนุ่มเพียงคนเดียวที่เสน่ห์ของหญิงสาวใช้ไม่ได้ผล
ก็คือเจ้าหน้าที่เจเรมี คอร์เบ็ต

หญิงสาวหมายตาเขาตั้งแต่อเล็กซิสเข้ามาทำงานบนตึกนี้ แต่
ชายหนุ่มกลับไม่สนใจสาวสวยแสนเซ็กซี่ซึ่งมีหนุ่มๆ คอยรุมตอมอย่าง
หล่อน อันอาจเป็นต้นเหตุให้โคลีทำตัวอย่างที่กำลังทำอยู่ทุกวันนี้ก็

²ซีเอ็นดีไอ อินเทอร์เนชันนัล (Cable News Demler International : CNDI) ชื่อสมมุติ
เพื่อสร้างพลอตในนิยายเท่านั้น

เป็นได้

‘ไม่รู้สิ กับช่างกลิ้งที่เธอออกไปด้วยบ่อยๆ เป็นไง เขาก็ดูดีนะ’

‘เขามีเมียแล้ว’ อเล็กซิสท้วง

‘แหม ฉันไม่ค่อยสนใจเรื่องนั้นซะด้วย’ ยกไหล่เหมือนการยุ่งกับผู้ชายของคนอื่นไม่ใช่เรื่องผิดบาปคู่ควรต่อการใส่ใจ ‘ว่าแต่ช่วงนี้ไม่เห็นเจเรามีมาชวนเธอออกไปข้างนอกเลย เลิกคบกันแล้วหรือ’

‘เขายุ่งเรื่องงาน’

‘เธอบอกว่าไม่ได้เป็นแฟนกับเขา แต่ทำไมรู้นี้กัน’

‘เพราะเราเป็นเพื่อนกัน’ อเล็กซิสตอบเป็นรอบที่ร้อยอย่างเห็น้อยใจ

‘หรืออีกที่เธอก็แค่อยากกักเขาไว้ เพราะไม่มีคนอื่นมาสนใจ’

‘การที่เจรมีไม่ได้ชอบเธอแบบนั้น ไม่ใช่ความผิดของฉันนะโคลี’

‘เอ๊ะ! ทำไมต้องมาแหวะฉันด้วย’

เป็นแบบนี้ไป... อเล็กซิสเดินหนีอย่างเบื่อหน่ายเพราะไม่อยากได้เถียง การมีเรื่องกับผู้ประกาศข่าวและพิธีกรผู้พอบปิวลาร์อย่างโคลีรังแต่จะทำให้คนอื่นคอยเขม่นเธอไปด้วย เพราะเจ้าหล่อนช่างมีอิทธิพลต่อคนรอบข้าง

เมื่อนึกถึงโคลี ใบหน้าที่เพิ่งตกแต่งเสร็จหลังกระจกกลมแบบหมุนได้ตรงหน้าจึงยิ้ม เห็นผู้หญิงแปลกหน้าสวยเฉี่ยวคนหนึ่งมองตอบกลับด้วยนัยน์ตาเหมือนจะหัวเราะได้จึงยิ้มกว้างขึ้น แม้แต่โคลีก็คงไม่มีทางจำเธอในลुकนี้ได้แน่

อย่างที่ใครๆ พูดเอาไว้ นั่นละว่าเมกอัพเปลี่ยนชีวิต ทำให้ผู้หญิงหน้าตาจืดชืดไร้จุดขายกลายเป็นเจ้าหญิงก็ยังได้ เช่นเดียวกับบรรดาแอปต่างๆ ในกล้องดิจิทัลและมือถือ ซึ่งสาวๆ บางคนใช้เนรมิตตัวเองให้สวยเฉิดฉาย กระทั่งเกิดเหตุการณ์ทำร้ายร่างกายหลังนัดเจอกับชายหนุ่ม ซึ่งเคยเห็นกันแค่ภาพถ่ายผ่านโปรแกรมสนทนา กลายเป็น

ข่าวครึกโครมก็ยังมี เพราะฝ่ายชายรับ ‘หน้าสด’ ของฝ่ายหญิงไม่ได้
โชคดีที่เธอแทบไม่แต่งหน้าเกือบตลอดเวลานอกจากใช้ครีม
บำรุงและกันแดดแบบจัดเต็ม ไม่สนใจคอลเลกชันเสื้อผ้าไม่ว่าจะเป็น
ฤดูกาลไหนๆ เพราะจุดประสงค์ของอารมณ์สำหรับเธอคือการห่อ
คลุมร่างกายเพื่อความอบอุ่น ป้องกันความอูจาดและเรียบบ่อยตาม
สมควรแก่กาลเทศะ

ทว่าแม้แต่ในมหานครซึ่งนิยมใช้สีเข้มขรึมเป็นพื้นซึ่งเป็นสีที่
หญิงสาวชอบ แพ้ชั้นของอเล็กซิสก็ยังคงอยู่ในชั้นตักยุคจนเพื่อนร่วมงาน
ยกให้เธอเป็นโบราณวัตถุประจำเอท อเวนิว เพราะไม่เพียงแต่แต่งตัว
ล้ำเทรนด์ตลอดกาล หญิงสาวยังแทบไม่เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมกับ
คนอื่น เว้นแต่จะมีใครแต่งงาน เลื่อนตำแหน่ง ทำศิ่ลุ่มให้ลูก หรือ
ตายในหน้าที่

เธออาจได้รับการยอมรับนับถือเรื่องงาน มีใครหลายคนเห็น
ความงามภายใต้กรอบแว่นใสกินพื้นที่มาเกือบครึ่งหน้า และเรือนร่าง
ชวนตื่นตาที่ซ่อนอยู่ใต้อารมณ์เกินขนาดอย่างน้อยสองเบอร์ ทว่า
ปฏิสัมพันธ์ด้านสังคมนอกเวลางานของหญิงสาวกับคนเหล่านั้นมีน้อย
กว่าน้อย จนแทบไม่มีใครรู้เรื่องส่วนตัวของเธอ

เป็นข่าวดีสำหรับอเล็กซิสซึ่งใช้เวลาที่ว่างจ่อมจมกับกองหนังสือ
หน้าจอคอมพิวเตอร์ และออกไปข้างนอกกับเพื่อนที่มีอยู่เพียงไม่กี่คน
หนึ่งโน้มนั้นคือเจเรมีซึ่งรู้จักสนิทสนมกันมาตั้งแต่ยังเด็ก และภายหลัง
มีเจย์เดนเพิ่มขึ้นมา

ครอบครัวของเธอกับเจเรมีมีสายเลือดชาวสกอตแลนด์ซึ่งยึดถือ
ประเพณีหลายอย่างเหมือนกัน

เธอเป็นลูกสาวไทย-อเมริกัน-สกอตแลนด์ ส่วนเจเรมีเป็นลูกครึ่ง
อเมริกัน-สกอตแลนด์

ชายหนุ่มอายุมากกว่าเธอสามปี อยู่บ้านใกล้กัน เรียนโรงเรียน
เดียวกัน กระทั่งเขาตัดสินใจกำหนดอนาคตให้ตัวเองเป็นตำรวจแม้จะ

ขอปรึกษาปรัชญา ส่วนเธอมุ่งสู่วิชาที่พอสื่อสารมวลชน

ขณะยังมีชีวิต เจเรมีเป็นทั้งเพื่อนและแหล่งข่าวชั้นเยี่ยมจนเธอเขียนบทความเชิงวิเคราะห์ที่ดีๆ ออกมาได้หลายครั้ง ทั้งคู่รู้เรื่องของกันและกันดี โดยเฉพาะเบื้องลึกหลายอย่างเกี่ยวกับงานสุ่มเสี่ยงของเขาที่ไม่เคยเปิดเผยกับใคร เพราะบทบาทของชายหนุ่มในแก๊งอาจถูกเปิดโปง

เมื่อเขาขาดการติดต่อ อเล็กซิสจึงร้อนใจเพราะความเป็นห่วงต่อเมื่อตำรวจพบร่างของเขาถูกทำลายเหมือนสัตว์ไร้ค่าสักตัวในตึกร้าง หัวใจของเธอจึงร้าวรานเหมือนเสียคนสำคัญในครอบครัว แทบทำใจไม่ได้อยู่หลายสัปดาห์

จากวันนั้นผ่านมาถึงแปดเดือน เบาะแสเกี่ยวกับการฆาตกรรมเจเรมียังไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน แม้หน่วยงานต้นสังกัดคือเอจจะรู้ตัวว่าเขาถูกสังหารเพราะถูกส่งไปเป็นสาย

และเธอรอมานานเกินไป จนเริ่มวางแผนทำทุกอย่างเพื่อหาข่าวด้วยตัวเอง เพราะคงหวังพึ่งใครไม่ได้

แต่งหน้าเสร็จ หญิงสาวจึงหยิบต่างหูดีไซน์อลังการร้อยเม็ดทับทิมมาสวม เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดผ้ายัดลูกไม้พอดีตัวแบบกระโปรงสั้น เผยเรือนร่างออร์ซอร์ได้สัดส่วนแบบที่เจเรมีเคยวิจารณ์ว่าคล้าย เบลคไลฟลี ฉบับย่อส่วน เพราะเธอตัวยกกว่านักแสดงชาวอเมริกันคนที่ว่าหลายเซนติเมตร

พิศดูตัวเองในกระจกสักครู่ว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี จึงหยิบกระเป๋าคลัชต์ใบยาวมานับแล้วออกจากห้องชุด ลงไปยังลานจอดรถวีไอพีของตนซึ่งมีเฟอร์รารีสีเหลืองสดโผล่จอดอยู่ นาฬิกาต่อมารถหูก็เลี้ยวลงสู่ท้องถนน

ย่านที่อเล็กซิสไปถึงคือแหล่งผับบาร์ชั้นชื่อ ลูกค้ายาจำนวนมาก เป็นคนมีเงิน รวมถึงชายหนุ่มบางคนจากวอลล์สตรีตซึ่งเธอรู้จัก

เมื่อก้าวเข้าไปข้างในมีอากาศน้อยลง เจ็บด้วยกลิ่นควันบุหรี่จางๆ เสียงดนตรีจากนักร้องคละเสียงกระทบแก้วกับเสียงพูดคุยของผู้มาใช้บริการที่ค่อนข้างหนาแน่น

รูปลักษณ์ที่ถูกปรุงแต่งมาโดดเด่นทำให้เธอได้รับความสนใจทันที แต่อเล็กซิสไม่เสียเวลากับใคร

ตาเรียวโตโต้คอนแทกต์เลนส์สีน้ำตาลอมเขียวกวาดมองโดยรอบ ก่อนเดินแทรกบรรดานักเที่ยวเข้าไปหาชายผิวสีคนหนึ่งซึ่งยืนนิ่งซิดก่าแพงด้านหลังเหมือนหุ่นยนต์ สีหน้าของเขาไม่แสดงความรู้สึกเมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้

“ฉันมาขอพบวอลเตอร์”

“ที่นี่ไม่มีคนชื่อวอลเตอร์ คุณผู้หญิง”

“โอ แต่ฉันแน่ใจว่ามี เพราะคนส่งของของเขาที่หายหัวไปเคยบอกเอง”

“คนส่งของ?”

“เดี๋ยวโง่ เขาบอกฉันว่าทำงานอยู่ที่นี่กับวอลเตอร์” อเล็กซิสเปิดกระเป๋าหยิบนามบัตรของเด็ยโกออกมาส่งให้ “นายจ้างของฉันต้องการของ”

“ใครเป็นนายจ้างของคุณ”

“ไม่ใช่เรื่องที่นายต้องรู้”

“เสียใจด้วยคุณผู้หญิง เราไม่มีของอะไรที่คุณว่า”

“งั้นฉันเอารายชื่อลูกค้าของเด็ยโกที่เคยสั่งของไปให้ตำรวจกับนักข่าวดีไหม” หญิงสาวเล็กคิ้วต้อรอง ตาคมสังเกตเห็นความผิดปกติเพียงนิดเดียวของคนเฝ้าประตูอันเป็นท่าทางลึกลับใจ

“ผมไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดเรื่องอะไร”

“ฉันไม่มีเวลาเล่นเกมกับใคร ถ้านายไม่ให้พบวอลเตอร์ ฉันจะไปขอปันจากคนอื่นอย่างรอนนี่ หรือเลโอก่อนก็ได้ เขาสั่งกับพวกนายอยู่แล้วนี่” บอกพลางเชิดคางแล้วหันหลังกลับ ทว่าต้องกั้นยิ้มเมื่อ

ได้ยินเสียงเรียก

“เดี๋ยวก่อน...”

กีรอนนี่คือที่ปรึกษาของนักการเมืองคนสำคัญ และเลโอคือ
นักการเงินมีชื่อของวอลล์สตรีต

ที่สำคัญทั้งคู่มีความสัมพันธ์บางอย่างกับขบวนการของผับ
แห่งนี้มากกว่าการเป็นลูกค้า คือเป็นคนช่วยกระจายยาให้กลุ่มคน
ในสังคมของตน หรือที่รู้จักกันว่าเป็นเอเจนต์รายย่อย

“สรุปว่ามีของแล้ววี่ไง” เธอหันกลับมา

“คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับเดย์โก”

ผู้สื่อข่าวสาวยกไหล่ก่อนตั้งคำถามกลับ “ฉันรู้แค่ว่าเขาเป็น
คนส่งของ เกิดอะไรขึ้น”

“คุณเอารายชื่อมาจากไหน”

อเล็กซิสยิ้มเยาะเลียนแบบบุคลิกของสาวในเมืองที่เคยเห็น
“คงไม่จำเป็นต้องบอกนายมัง”

ชายเฝ้าประตูยังทำหน้าเคร่ง “ผมต้องแน่ใจว่าคุณไม่ใช่ตำรวจ”

“ขอทีเถอะ” หญิงสาวกลกอกตาไปมาอย่างเหลือเชื่อ “ฉันดูเหมือน
พวกนั้นตรงไหน”

“งั้นคุณคงไม่ว่าถ้าต้องค้นตัว”

“เสื้อผ้าที่ฉันใส่ซ่อนอาวุธไม่ได้” ผู้สื่อข่าวสาวทำหน้าที่ ยอม
ยื่นกระเป๋าถือให้ แต่ถอยหลังหนึ่งก้าวด้วยอาการไวกัด แล้วหมุนกาย
หนึ่งรอบให้เห็นร่างออรชรในชุดรัดรูปถนัดตา

สายตาของชายผิวสียังเฉยเมย เขาเปิดกระเป๋าสำรวจข้าวของ
ไม่กัซันกับเงินสดปีกใหญ่ของเธอแล้วยื่นคืนให้

“รอสักครู่ครับ”

“ฉันอยากหาอะไรดื่มสักแก้ว ตรงโน้น”

บอกเสรีจก็ผินกายไปยังบาร์เหล้าซึ่งหนุ่มสาววัยทำงานแต่งตัวดี
จับจองพื้นที่ไว้เกือบหมด พลันเธอเหลือบไปเห็นชายหนุ่มที่เพิ่งก้าว

เข้ามาจากประตูด้านข้างทางหางตา เลยรีบเบี่ยงตัวหลบโดยใช้หนักเที่ยว
คนอื่นกำบัง ซึ่งอาจไม่จำเป็นเลย เพราะ ‘ผู้มาเยือน’ ซึ่งดูสะดุดตา
อย่างร้ายอาจไม่มีวันสังเกตเห็นหรือจดจำเธอได้

ร่างสูงใหญ่ของเขาอยู่ในชุดสูทสากลสีเข้ม ตัดกับสีขาวยาวของ
เสื้อเชิ้ตตัวในและเนกไทผ้าไหมซึ่งดูเหมือนจะเป็นสีน้ำเงิน โดดเด่น
ราวกับตัวละครเอกบนเวทีซึ่งมีแสงสปอตไลท์ส่องตรงลงมา แม้จะอยู่
ท่ามกลางนักเที่ยวนับร้อยและแสงสว่างน้อยกว่าปกติในผับ ซึ่งคง
เป็นผลมาจากใบหน้าหล่อจากจางประหนึ่งเทวดาตกสวรรค์ และรูปร่าง
กำยำที่เรียกความสนใจจากสายตาคนรอบข้างให้หันไปมองอย่าง
ตื่นตะลึง

คนที่สนใจชาวคราว ต่อให้ไม่ใช่พนักงานอย่างเธอก็น่าจะรู้จัก
ใบหน้านี้... คริสเตียน วูล์ฟ

ทนายความผู้มีชื่อกระฉ่อนของนิวยอร์กเพราะเคยออกสื่อมา
หลายครั้ง แม้เขาจะพยายามหลีกเลี่ยงการให้ข่าวด้วยตัวเอง กระนั้น
ความซ่าของในโลกกฎหมาย ไหวพริบที่คมกริบต่อหน้าบัลลังก์ผู้
พิพากษาและคู่กรณี และเสน่ห์อันล้นเหลือผสมแหวตารัสนรมย์ราวกับ
คนที่ชอบเล่นสนุกกับทุกสิ่ง ทำให้ชายผู้นี้มีฉายาว่า ‘เดอะวูล์ฟ’ ตาม
ชื่อบริษัทที่ปรึกษาทางกฎหมายของเขา ซึ่งปรากฏในหน้าข่าวหลาย
คอลัมน์ติดต่อกันเกือบสิบปี

เขาไล่บี้ฝ่ายตรงข้ามในศาลซึ่งมักเป็น ‘โจทก์’ โดยส่วนใหญ่นำด้วย
ลีลาเหนือชั้นรับมือยาก โจมตีจุดอ่อนได้เข้าเป้าและอันตรายเหมือน
อีกฝ่ายเป็นเพียงเหยื่ออันพินาศนามซึ่งเขาเป็นนักล่า และขย้ำคู่ต่อสู้
ให้จนมุมด้วยคมเขี้ยวอันแหลมคมอย่างไม่ปรานี ที่สำคัญวูล์ฟมักปรับทำ
คดีให้ฝ่าย ‘จำเลย’ ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะแพ้มากกว่าชนะในตอนเริ่มต้น

นั่นคงไม่เลวร้าย ถ้า ‘จำเลย’ ที่เขาทำงานให้ส่วนใหญ่จะไม่ใช่
‘พวกอาชญากร’ ซึ่งสมควรใช้เวลาที่เหลือในคุกหรือนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า
ทว่าชายผู้นี้กลับทำให้พวกนั้นรอดตัวมาได้ด้วยความสามารถ

อันชั่วร้ายที่เขามี

ชื่อเสียงเลื่องลือด้านการงานของเขาว่าฉาวโฉ่แล้ว ชื่อเสียงด้านสังคมและการใช้ชีวิตส่วนตัวของเขาก็อื้อฉาวไม่แพ้กัน ที่สำคัญเขายังรวยเป็นบ้าเป็นหลังจากพื้นเพของครอบครัว นอกเหนือจากการทำเงินอย่างมหาศาลด้วยการว่าความซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานในสำนักงานทนายความ ‘เดอะวูล์ฟ’

สตรีสาวสวยที่เขาควงมาในคืนนี้ เธอจำได้อย่างแน่นอนว่าเจ้าหล่อนแต่งงานแล้ว

มือของวูล์ฟโอบบั้นเอวกึ่งสะโพกของหญิงสาวคนที่ว่าด้วยนัยซึ่งมากกว่าความสัมพันธ์ฉันทมิตร

ฝ่ายหญิงเงยหน้ามองเขาตาเซ่ออย่างหลงใหลจนคนที่แอบดูห่างออกมาอย่างเธอยังมองเห็น

เมื่อทั้งคู่ปรากฏตัวก็มีชายคนหนึ่งรีบปราดเข้าไปหา นำสองหนุ่มสาวขึ้นลิฟต์ไปด้านบนซึ่งจัดไว้สำหรับแขกพิเศษ ผู้สื่อข่าวสาวแทรกร่างเปรี้ยวของตนเข้าไปใกล้อย่างสนใจ เมื่อรู้สึกถึงนิ้วที่สะกดบนปุ่มบอบบางเลยหันกลับมามอง

“วอลเตอร์พร้อมให้คุณเข้าพบแล้ว” ชายผิวสีคนเดิมจ้องเธออย่างสงสัย เมื่อมองตามสายตาของเธอไปทันเห็นวูล์ฟกับคู่ควงของเขาหายเข้าไปในลิฟต์

“โอเค นำไปสิ”

“คุณบอกว่าจะหาอะไรดื่ม”

“บ๊องเงิญมืออย่างอื่นน่าสนใจกว่า วูล์ฟเป็นลูกค้าวีไอพีของที่นี่เธอ”

“คุณรู้จักกับ... เขาด้วยหรือครับ”

ผู้สื่อข่าวสาวหรีตตาลงเพียงนิดเดียว “เขาเป็นข่าวออกจะบ่อยฉันไม่รู้สิ ถึงจะแปลก”

คำอธิบายของเธอทำให้เขาหมดความสงสัยลงได้เมื่อเดินนำไป

เปิดประตูที่ยื่นฝ่าในตอแรกออก

ห้องที่อเล็กซิสเข้ามาค่อนข้างเงียบเมื่อปราศจากเสียงอึกทึกจากภายนอก คงเป็นผลมาจากวัสดุผนังชั้นเยี่ยม จนน่าสงสัยว่าถ้ามีอะไรเกิดขึ้นหลังประตูบานนี้คงไม่มีใครที่อยู่ด้านนอกได้ยิน ความคิดนั้นทำให้เธอไม่สบายใจขึ้นมานิดหน่อย แต่พยายามเรียกความมั่นใจให้ตัวเองด้วยการสูดหายใจลึก

วอลเตอร์นั่งอยู่หลังโต๊ะไปกเกอร์กับสาว ๆ สองสามคน จ้องมองเธออย่างสนใจ อเล็กซิสรู้สึกเขายู่แล้วจากภาพถ่ายและการตามดูในระยะห่างหลายครั้ง เขาเป็นชายร่างผอมสูง สวมชุดสูทลำลองหน้าตาดี

“เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน” เขาเอ่ยด้วยเสียงแหบนิดๆ เป็นเอกลักษณ์

คนฟังล้าพองใจกับทักษะการแต่งหน้าซึ่งทำให้หมอนี่จำเธอไม่ได้ ทั้งที่เคยเห็นเธอกับเจเรมีมาก่อน

“ฉันบอกแล้วว่ารู้จักแค่คนส่งของของนาย”

“คุณขู่ว่ามีรายชื่อลูกค้าของเดียโก”

“เขาทำสมุดบันทึกรายชื่อตกไว้ตอนไปส่งของครั้งหนึ่ง เดาไม่ยากกว่าเป็นลูกค้าเพราะมีชื่อ นายจ้างของฉันอยู่ในนั้นด้วย” หญิงสาวไหวไหวเล็กน้อยเหมือนชื่นชมตัวเอง “แล้วฉันก็ไม่ได้ขู่ แค่ต้องการของ”

“ถ้าเดียโกเคยส่งของให้คุณจริง มันก็ต้องผ่านมาอย่างน้อยแปดเดือน”

เนื่องจากเดียโกเสียชีวิตราวช่วงเวลานั้น แต่อเล็กซิสไม่มีท่าทางสะทสะท้านเพราะรู้ดีอยู่แล้ว

“ความจริงเก้าเดือนหลังจากนั้นฉันก็ติดต่อเขาไม่ได้ ปกติ นายจ้างของฉันต้องส่งของทุกสี่เดือน เขาไม่ชอบติดต่อกับคนอย่างพวกนายบ่อยเกินไป เลยใช้วิธีสต็อกของช่วย”

“เก้าเดือนมันนานนะครับ คุณผู้หญิง”

“ไม่นานเท่าไรหรอก เพราะเขาเคยพยายามเลิก สุดท้ายทำไม่ได้เลย
ขอแบ่งจากคนรู้จัก” เธอทำท่าแข็งเหมือนกำลังเล่าปัญหาโลกแตก
“แต่เขาไม่ชอบฟังใครนานเพราะกลัวเสียหน้า ฉันก็เลยต้องชวยกลับไป
มาหานายนี้แหละ”

“ทำไมไม่มาตั้งแต่แรก”

“ก็บอกแล้วไงว่าติดต่อเดียวโกไม่ได้”

“งั้นทำไมถึงมาตอนนี้”

“ฉันจะได้ขึ้นเงินเดือนสิบเปอร์เซ็นต์ ถ้าตามหาเดียโกเจอ”

“เราคงทำธุรกิจกันไม่ได้ ถ้าผมไม่รู้ว่าคุณมารับของให้ใคร”

“นายจ้างของฉันเป็นคนมีชื่อเสียง ส่วนฉันเป็นผู้ช่วยส่วนตัว
ของเขา”

“ชื่อ?”

“สำคัญตรงไหน”

“สำคัญเพราะเราไม่เคยขายของให้คนแปลกหน้า”

“การค้าขายก็แค่การแลกเปลี่ยนสินค้ากับเงิน” หญิงสาวเปิด
กระเป๋าเพื่อหยิบเงินปึกหนาวางลงบนโต๊ะ “ฉันจำเป็นต้องมาเอง
เพราะติดต่อคนส่งของของนายไม่ได้ ไม่ใช่มาให้ใครชักฟอก”

วอลเตอร์มองเธอสลับกับเงินบนโต๊ะ แล้วพยักพยิดไปยังห้องของ
ที่เตรียมไว้

“หน้าตาคุณเหมือนคนไม่เคยใช้ของพวกนี้ด้วยซ้ำ ทำไมถึงกล้า
มาเอาเอง”

“มีแต่คนโง่เหมือนนายจ้างของฉันที่เสพของพวกนี้ แล้วฉัน
ก็ทำตามคำสั่งเพราะไม่อยากหางานใหม่”

“เป็นคำสั่งที่ฟังดูอันตรายนะครับ”

“คงงั้นมั้ง ฉันเลยบอกเพื่อนไว้ว่าจะมาหาคนที่ชื่อวอลเตอร์ที่ผับนี้
ฟังดูอันตรายี่เปล่านั้น”

วอลเตอร์สำคัญเหลือที่เพิ่งกระดกเข้าคอ มองเธออย่างไม่เชื่อว่าตัวเองเพิ่งโดนชู้ “ก็ได้อะ คุณชนะ แต่เราไม่ขายของให้คนแปลกหน้า ผมยืนยันคำเดิม”

“นายชายของหน้าเลือดแล้วยังสร้างเงื่อนใยเยอะเยอะ” อเล็กซิสเอื้อมมือไปหยิบปึกเงินบนโต๊ะจะเอาคืน แต่ข้อมือของเธอถูกดึงเอาไว้ ผู้สื่อข่าวสาวชักสีหน้าเมื่อกระซอกข้อมือออกโดยแรง “ฉันจะไปหาชู้ที่อื่น”

“รู้ได้ยังไงว่าของแบบนี้มีชายที่ไหน”

“เรื่องนั้นปล่อยให้มันเป็นปัญหาของตัวเองดีกว่า”

“ไม่มีใครมีของดีเท่าเรา บอกมาดีกว่าว่าคุณทำงานให้ใคร”

“แล้วปล่อยให้ลูกน้องของนายบันที่กรายชื้อไว้เหมือนเดียโกเถอะ ฉันคงไม่กล้าไว้ใจพวกนาย”

“เราแค่ต้องการเก็บข้อมูลไว้อำนวยความสะดวก ปกติเราไม่อนุญาตให้บันที่กรายชื้อลูกค้า แต่เดียโกความจำไม่ดี”

“น่าจะเอาไว้ต่อยอดหากินกับพวกคนรวยที่มาชื้อยามมากกว่ามั้ง”

“ไม่เอา น่าสถานการณ์ตอนนี้ไม่น่าไว้ใจ เป็นธรรมดาที่เราต้องเช็กว่าคุณไม่ใช่นางงกต่อ”

“นายน่าจะระวังคนใกล้ตัวมากกว่า” อเล็กซิสเหลือบมองสาวสวยเข้ายวนหนึ่งในสองที่นั่งอยู่ข้างกายวอลเตอร์ รายที่มีผมสีดำ “ฉันคิดว่าหน้าเธอคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน”

“เฮ้! อย่ามาหาเรื่องกันนะ” สาวผมดำซึ่งตาใส่เธอ

อาการผิดปกติเพียงแวบเดียวก็ทำให้วอลเตอร์สังเกตเห็นและผุดลุกขึ้น กดปุ่มบางอย่างบนโต๊ะ ทว่าสิ่งที่เกินคาดก็คือ เขาดันกระซอกป็นจ่อหัวสาวไซครายคนนั้นจนอเล็กซิสอ้าปากค้าง

“เธอเป็นใครกันแน่!”

“อะ... ฉันบอกคุณไปแล้วนี่”

“อย่ามาต่อแหล” วอลเตอร์กระซอกต้นแขนของหล่อนขึ้นมา แล้วขึ้นนกดังกรีก

เหตุการณ์หลังจากนั้นเกิดขึ้นไว้มากเมื่อสาวสวยผมดำในคราบผู้หญิงบาร์กระแทกข้อมือของวอลเตอร์ให้เสียหลักแล้วคว้าแขนหุ้มเขาลงกับพื้น ฉวยแย่งปืนมาได้ก็ยิงบอดีการ์ดผิวสีผู้ทำหน้าที่เฝ้าประตูซึ่งเพิ่งถลันเปิดเข้ามาและกำลังจะชักปืนจบล้มลงนอนกับพื้น

จากนั้นเจ้าหล่อนคว้าทั้งห่อของและเงินปีกใหญ่บนโต๊ะแล้ววิ่งสวนออกไปทางประตูหน้าทันที ทิ้งให้ผู้สื่อข่าวสาววัยยี่สิบเพราะตกตะลึงอยู่เป็นครู่ ก่อนจะหันหลังวิ่งตามออกไปข้างหลังที่ตัวยังสั่นสะท้าน

มือเท้าของอเล็กซิสเย็นเฉียบเมื่อแทรกผู้คนออกจากบาร์ตรงไปยังทางออกท่ามกลางเสียงกรีดร้องของนักเที่ยว เมื่อคนถูกยิงข้างในคลานออกมาขอความช่วยเหลือ อเล็กซิสหันกลับไปกวาดตาดูชนิดเดียวก่อนจะพ้นสถานที่อโคจรทันเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งเข้ามาเมื่อไม่กี่นาทีก่อนกำลังยื่นเกาะราวสแตนเลสมองความวุ่นวายเบื้องล่างจากชั้นสอง โดยมีผู้หญิงของเขาเกาะแขนอยู่ใกล้ๆ ด้วยสีหน้าตื่นๆ

เธอสาบานได้ว่าสีหน้าของคริสเตียน วูล์ฟเจือด้วยความเบื่อหน่ายระคนรำคาญ

2

นักข่าว VS นักสืบ

ผู้สื่อข่าวสาววิ่งออกจากฝั่บพร้อมกับนักเที่ยวจำนวนหนึ่ง ที่ขวัญหนีเพราะเสียงปืน เนื่องจากตอนชายผิวสีถูกยิงเขาไม่ทันเปิดประตูห้อง เธอตรงไปยังรถบรรทุกซึ่งจอดไว้ทางหนึ่ง ชับจากยานั้นไปยังบล็อกที่ห่างออกไปเพียงสองนาที่แล้วเลี้ยวเข้าไปจอดในซอกตึก ยกข้อมือขึ้นดูเวลาพลาทงกดหน้าอกให้ลมหายใจของตนเป็นปกติ

ไม่ถึงสองนาที่ต่อมาก็ได้ยินเสียงสั่นสูงของคนที่กำลังก้าวเข้ามาในซอกตึก หญิงสาวเลยรีบหันไปมอง เปิดประตูรถลงไปกวาดตามอง อีกฝ่ายตั้งแต่วิวจุดเท้าเพื่อสำรวจความเสียหาย

“เธอโอเครีเปล่าคิม ฉันตกใจแทบแย่”

สาวสวยผมดำกลอกตาไปมาเมื่อถูกเธอดึงเข้าไปกอด “เธอเกือบทำให้ฉันโดนฆ่าตายนะเนี่ย อเล็กซิส”

“ใครจะนึกว่าหมอนั้นนุ่มง่ายขนาดนั้นล่ะ”

“โดนตำรวจจับตามองมาหลายเดือน มันคงเป็นโรคหวาดระแวง”

“ฉันขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไร” คิม เบิลวินส์ เจ้าของสำนักงานนักสืบเอกชนบอกสาวลูกเลี้ยงที่ซึ่กันมานาน ดันตัวอเล็กซิสออกเพื่อมองใบหน้าซึ่งได้รับการตกแต่งประณีตด้วยความทึ่ง “ฉันแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองนะะ ตอนเห็นเธอในห้องนั้น”

“ฉันฝึกจากบล็อกเกอร์สอนแต่งหน้า ลองหัดแต่งตั้งหลายเที่ยว”
“ซึ่งคุ้มมาก เพราะทำให้เธอสวยจัดอย่างกับเป็นคนละคน”
“ไม่ทำแบบนี้ วอลเตอร์คงจำฉันได้”

คิมหัวเราะเป็นการยอมรับ “หวังว่าเธอคงพอใจผลงานของฉัน”
บอกพลางดึงปีกเงินหนาขึ้นจูบอย่างพอใจ แล้วส่งของในห่อที่พกมาให้
อีกฝ่ายเป็นของแลกเปลี่ยน

อเล็กซิสรับไปโยนใส่เบาะหลังของรถ “แหงละ หวังว่าหมอนั้น
คงไม่หวาดระแวงมากกว่าเดิม แทนที่จะให้ใครติดฉัน”

“เขาไม่ได้ฉลาดขนาดนั้น ไม่งั้นคงได้เข้าใกล้เพเยอร์กว่านี้เพราะ
ทำงานในแก๊งมานาน” นักสืบสาวบอก หลังจากแฝงตัวมาทำงานเป็น
สาวบาร์ได้เกือบสองสัปดาห์ “แต่นี่กลับได้เป็นแค่ผู้จัดการผับ”

“เธอรู้อะไรอีกมั้ย”

“ถ้าหมายถึงเรื่องสารเคมีที่พบบนร่างเจเรมี่ที่เธอบอก ไม่มี
ลูกน้องคนไหนของวอลเตอร์พูดถึงเลย แต่ชนิดของสารเคมีที่ว่าน่าจะมี
อยู่มากในโรงงานทำสีของพวกวูล์ฟ”

อเล็กซิสชะงัก “ฉันเพิ่งเห็นเขาในผับ น่าจะอยู่กับเมียของอัยการ
เฮนเลย์”

“ใช่คนที่เป็นการบรอดเวย์รีเปล่า”

“รู้จักหล่อนหรือ”

“วิเวียน เฮนเลย์ หล่อนเคยตามวูล์ฟมาที่ผับสองสามครั้ง
แต่ก็เป็นที่เข้าใจได้”

“เข้าใจได้?”

“ก็วูล์ฟน่าจะหลุดตายไปแล้ว” คิมวิจารณ์เคลิ้มๆ ตาเป็นประกาย
อย่างผู้หญิงเจ้าชู้ “เขาดูฮอตหมื่นโวลต์ยิ่งกว่าอิตาเจมี ดอร์แนน ซะอีก
ถึงจะชื่อคริสเตียนเหมือนกัน” ชื่อที่ถูกอ้างถึงคือดารานำชายในภาพ-
ยนตร์รักอีโรติกร้อนแรง *Fifty Shades of Grey* ในบทของคริสเตียน
เกรย์ ที่ถูกพูดถึงมากที่สุดแห่งปีจากปลายปากกาของอี แอล เจมส์

อเล็กซิสอยากหัวเราะเมื่อนึกถึงการเปรียบเทียบอย่างที่ว่า แต่
ขำไม่ค่อยออก

“หล่อนให้คำสาบานในโบสถ์ว่าจะซื่อสัตย์กับเฮนเลย์ แล้ววุล์ฟ
นะ นิสัยไม่ต่างกับซาตานชัดๆ”

“วู๋! ถ้าซาตานจะฮอตขนาดนี้ ก็น่าเห็นใจหล่อน”

ผู้สื่อข่าวสาวถอนใจอย่างแข็งๆ กับพวกคลังไคล้รูปลักษณียานนอก
“เล่าเรื่องโรงงานทำสีต่อสิ”

“เป็นกิจการของวุล์ฟคนพ่อ มีโรงงานสีอยู่ถนนบรอดฮอลโลว์
พาร์มิงเดล กับบริษัทโลจิสติกส์ครบวงจรอยู่ในย่านเดียวกัน ฉันเคย
ตามไปเห็นวอลเตอร์กับลูกน้องบางคนของเขาป้วนเปี้ยนอยู่แถวนั้น
สองสามครั้ง ไม่แปลกถ้าเจจะมีจะตามไป” นักสืบสาวรายงานต่อ

“เธอแน่ใจหรือเปล่า”

“ไ้สารเคมีที่ว่าพบได้จากหลายแหล่ง แต่ถ้าดูความเป็นไปได้
ฉันว่าที่นี่น่าจะเข้าเคাঁที่สุด พ่อค้ายาบางรายเลือกส่งของด้วยการซ่อน
ไว้ในถังสีปิดสนิทจากโรงงาน วิธีนี้สู้นซ์ตำรวจยังไม่ได้กลิ่น”

“แปลว่าถ้าตำรวจมีหมายค้นโรงงาน ก็อาจได้ทั้งสถานที่ผลิตยา
และหลักฐานการฆาตกรรมเจจะมี”

ตึกร้างที่พรั่งของดีเท็กทิฟหนุ่มไม่ใช่สถานที่ก่อเหตุ คนร้าย
ฆ่าเขาแล้วเคลื่อนย้ายศพไปทำลายที่นั่น

“คงไม่มีผู้พิพากษาที่เหนยอมนั้นหมายค้นให้ถ้าไม่มีหลักฐาน
อะไรเชื่อมโยงไปถึงกอร์ดอน วุล์ฟ”

อเล็กซิสผงกหัวยอมรับอย่างคนที่เข้าใจกระบวนการดี
“ขอใบเินะคิม ให้ฉันไปส่งเธอที่บ้านดีกว่า”

เอท อเวนิว นิวยอร์กซิตี

อเล็กซิสไปทำงานในหลายวันต่อมาและได้รับโทรศัพท์ในสำนัก
งานก่อนออกไปข้างนอก

“นี่ฉันเองนะ ลอตตี”

“ทำไมถึงโทร. มาเบอร์นี้ล่ะ เธอมีเบอร์มือถือของฉันนี่”

“ฉันมีเรื่องขอความช่วยเหลือ...” ซโลบลรีบบอกฐานะของตน
ด้วยน้ำเสียงไม่ดีนัก

ปัญหาของซโลบลเป็นเรื่องความรักที่ทำให้คนไม่มีคู่มงกหัว
หงิกๆ ไปด้วยเมื่อรับฟัง แม้จะยังไม่เข้าใจนัก สรุปลก็คือ ลอตตีหรือ
ซโลบล ศิวกร ซึ่งเป็นเพื่อนจากเมืองไทยขอมาค้างกับเธอสองสามวัน

“ไม่มีปัญหา จะให้ฉันไปปรับตรงไหน เวลาไหน”

“ทุ่มตรง ที่...” อีกฝ่ายบอกสถานที่ในย่านที่พักคนรวยซึ่งทำให้
คนฟังนิ่วหน้า

“เธอโอเคมั๊ย ฉันไปหาเธอตอนนี้ก็ได้” เสนอเพราะรู้ได้จาก
น้ำเสียงว่าอีกฝ่ายกำลังเป็นทุกข์และสับสน

“ฉันรอได้” ซโลบลยืนยันหนักแน่น “เท่านี้ก่อนนะอเล็กซิส”

“แล้วเจอกัน” ผู้สื่อข่าวสาววางสายลงด้วยอาการหน้านิ่ว
คิ้วขมวด โทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้นอีกหลังจากวางลงแค่ไม่ถึงนาที

“เจ้าหน้าที่รูดนีย์ เดครออยู่ในสายนะ” เป็นเสียงของโคลี
โบวตัน

“ขอบใจ โอนมาได้เลย”

“นี่เธอไปรู้จักดีเทกทิฟคนนี่ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เขาเป็นคู่หูของเจ้าหน้าที่ซีเจส” อเล็กซิสตอบแม้จะเป็นคำถาม
ที่อยากรู้อยากเห็นกันไป

“ถึงว่าดี คนอย่างเธอไม่น่ารู้จักรูดนีย์” โคลีว่าทั้งทำยแล้วจึง
ยอมโอนสายให้

“อเล็กซิสคะ”

“คุณคงแปลกใจที่ผมโทร. มา”

“ไม่เลย ฉันให้นามบัตรคุณไว้นี่คะ”

“ผมอยู่ข้างล่าง สนใจจะลงมาดื่มกาแฟด้วยกันไหมครับ”

นี่สิที่น่าแปลกใจ เพราะเขามาถึงสำนักงานของเธอ คิดอย่างนั้น แต่เหลือบมองนาฬิกา “ฉันมีเวลาแค่สิบห้านาทีเป็นอย่างมากเพราะต้องออกไปข้างนอก ธุระของคุณต้องใช้เวลานานกว่านั้นหรือเปล่าคะ เจ้าหน้าที่เดรค”

“น่าจะใช้ได้สำหรับครั้งแรกครับ”

ถึงจะงงกับคำตอบ แต่ผู้สื่อข่าวสาวไม่ชักใช้ “อีกสองนาที่เจอกันค่ะ”

“คุณอยากดื่มอะไร” เขาถามเพื่อสั่งไว้ออ

“ซารันสักถ้วยก็ได้ ฉันได้รับกาแฟอื่นมากพอแล้ว ขอขอบคุณค่ะ”

บอกและนัดแนะสถานที่ที่กินเสร็จ หญิงสาวจึงเก็บของ หยิบกระเป๋าถือออกมาสะพายบ่าเป็นอย่างสุดท้าย กำลังจะเดินออกจากคอกันโต๊ะทำงานของตัวเองเมื่อผู้ประกาศข่าวและพิธีกรสาวสวยเดินเข้ามาหา

“อย่าบอกนะว่าเธอจะลงไปเจอรอดนี่”

“...” เมื่อไม่ให้บอก หญิงสาวเลยเลิกคิด เพราะยังไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร

“อย่ายุ่งกับเขาดีกว่า”

“ทำไมเธอโอนสายของเขามาให้ฉันได้” ตามกลับเพราะไม่ใช่หน้าที่ของใคร

“เขาโทร. ขึ้นมาหาฉันก่อน”

“เอาละ เธออยากบอกอะไรฉัน ไคลี่”

“ฉันรู้จักเจ้าหน้าที่เดรค เขาเป็นพวกเพอร์เฟกต์บอยล่าแต่้ม อย่างเธอคงไม่ทันเขาหรอก”

อเล็กซิสเกือบหลุดเสียงหัวเราะ แต่แก้แทนด้วยการยกมือปิดปากไอโซลค “อย่าบอกนะว่าเขาเป็นกิ๊กเก่าเธอ”

ผู้ประกาศข่าวทำหน้าบึ้ง “ฉันหวังดีหรือถึงมาเตือน”

ซึ่งคงหมายถึงการประกาศแสดงความเป็นเจ้าของมากกว่า

“ขอบใจนะ”

“เขามาหาเธอทำไม”

“เรื่องงานมั้ง”

“ระวังตัวหน่อยก็แล้วกัน”

“โอเค” บอกยิ้มๆ แล้วยกมือข้างที่ว่างเป็นเชิงบอกลาก่อนออกจากออฟฟิศ เห็นจากภาพสะท้อนของกระจกหน้าประตูว่าผู้ประกาศข่าวสาวยังมองตามเธอจนลับตา

เจ้าหน้าที่รอดนีย์ เดรคสวมสูทลาลองให้ภาพเหมือน

นายธนาคารมากกว่านายตำรวจนักสืบ เขายืนขึ้นและเปิดรอยยิ้มเมื่อเห็นเธอ อเล็กซิสเลยมีเวลาสำรวจอีกฝ่ายไม่มาก แต่จับได้ว่าเขาสวมสูทราคาเท่าเงินเดือนนายตำรวจทั้งเดือน เช่นเดียวกับนาฬิกา Patek Philippe แบบเรียบ แต่สนนราคาของมันสวนทางกับดีไซน์

เดรคมีรูปร่างสูง หุ่นกำยำน่าดูแบบนักกีฬาที่สาว ๆ มักหลงใหล และบุคลิกอย่างผู้ชายที่รู้ว่าตนเองมีดี ไม่แปลกถ้าใครจะเคยเด็ดกับเขา เพราะผู้ประกาศข่าวสาวชอบคงหนุ่มหล่อ ยิ่งสถานะทางสังคมของหนุ่มคนนั้นดีด้วย หล่อนจะถือเป็นความท้าทายที่ต้องเอาชนะและปีกรงจับจองผู้ชายชนิดที่ว่า

“ขอโทษที่ผมไม่ได้โทร. นัดก่อนวะมา”

“ไม่มีปัญหาค่ะ” หญิงสาวจับมือที่เขายื่นมาให้ก่อน เขย่าหนุ่มवलตามมารยาทจึงปล่อยมือแล้วนั่งลง มองแก้วชาจัสมินแล้วยิ้มเป็นเชิงขอบคุณ “คุณคงมาเรื่องคดี”

“ส่วนหนึ่งครับ จอห์นบอกผมว่าคอร์เบ็ตให้ข่าวคุณมาหลายปี”

“เราเป็นเพื่อนกันค่ะ เเจเริ่มเป็นตำรวจ ส่วนฉันเป็นผู้สื่อข่าวเชิงสืบสวน” หญิงสาวบอกตามตรง

“หกปีก่อนเคยมีคดีโจรปล้นแบงก์กลางเอท อเวนิว...” ชายหนุ่มเอ่ยชื่อธนาคารใกล้สำนักงานหนังสือพิมพ์ของเธอซึ่งเคยเป็นคดีดังทั่ว

สหรัฐอเมริกา เมื่อโจรซึ่งอ้างตนว่าเป็นผู้ก่อการร้ายบุกเข้าจู่โจมและจับลูกค้าหลายสิบคนเป็นตัวประกัน “คุณมาทำข่าวแล้วเสนอขอแลกเปลี่ยนตัวเองกับตัวประกันคนหนึ่งที่กำลังจะคลอดลูก”

“ฉันไม่ไว้ใจให้ผู้ก่อการร้ายเป็นคนทำคลอดให้เธอนะ”

เดรดหัวเราะคำตอบนั้นขณะยกแก้วกาแฟสูงก่อนยิ้มกว้าง “คุณเป็นคนกล้าหาญมาก”

“บางคนอาจมองว่าฉันแค่มองหาโอกาสเพื่อทำให้ตัวเองเป็นที่รู้จัก” อเล็กซิสมองอย่างแปลกใจที่เขาสนใจจนรู้เรื่องราวในอดีตของเธอ “แต่เรื่องนี้เกี่ยวกับคดีที่คุณมาหาฉันหรือคะ”

“ก็ไม่ใช่ แต่มันทำให้ผมอนุমানได้ว่าคุณเป็นคนชอบเสี่ยงแบบบ้าบิ่น”

“ดังนั้น?”

“คุณเคยมีสายอยู่ในแก๊งของอลัน เพเยอร์เพื่อหาข่าวแทนคอร์เบ็ต”

“เรื่องนี้คุณคงอนุমানเองเหมือนกัน?” ผู้สื่อข่าวสาวยิ้มยินดีๆ ให้เขาแม้จะไม่ค่อยสบายใจ

“เปล่าครับอเล็กซิส ผมแค่มาเตือนคุณว่าเด็กหนุ่มนั้นอาจถูกจับได้”

“คุณไม่ได้ล้อเล่น?” อเล็กซิสเอ่ยเสียงขริมเมื่อเห็นความเคร่งเครียดจากสีหน้าของเขา

“ตำรวจไม่ได้เพิกเฉยกับคดีของคอร์เบ็ตอย่างที่คิดว่าคุณเข้าใจ การสูญเสียเขาทำให้หน่วยงานอยู่ในภาวะตึงเครียดมานาน โดยเฉพาะเมื่อเราไม่สามารถปิดคดีของเขาได้”

“คุณมาหาฉันทำไมกันแน่คะ เจ้าหน้าที่เดรด”

“ให้คุณตั้งสายของคุณออกมาก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป”

หญิงสาวมองนายตำรวจนักสืบอย่างไม่แน่ใจว่าจะเชื่อถือเขาได้ไหม สิ่งหนึ่งที่เธอและเจเรมีรู้จักคือ เพเยอร์มีสายซึ่งเป็นตำรวจอยู่ทุกหนแห่ง นั่นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอสูญเสียเขาไปอย่างไม่มีวันกลับ

“ทำไมคุณไม่ปกป้องเขาแทนที่จะมาหาฉันถ้าเรื่องเด็กหนุ่มที่
คุณว่าเป็นเรื่องจริง”

“เพเยอร์ระวังตัวมากกว่าเดิมในระยะหลัง เราไม่อยากเสี่ยงให้
เขารู้ว่ายังมีสายคนอื่นอยู่ในแก๊ง อีกอย่างเจย์เดนคงไม่มีทางถอนตัว
ถ้าคุณไม่เอ่ยปากกับเขาเอง”

ลมหายใจของอเล็กซิสขาดห้วงเมื่อเขาเอ่ยชื่อของเจย์เดน
ออกมา เพราะมันหมายความว่าข่าวซึ่งเขานำมาให้ไม่ใช่ข่าวลวง
“ขอบคุณที่มาเตือนค่ะ”

เดรดคองกักรับเมื่อเห็นเธอก็มองนาฬิกา “ผมคงไม่ทำให้คุณ
สาย”

“รีบหน่อยก็คงทัน ให้ฉันเลี้ยงกาแฟคุณนะคะ เจ้าหน้าที่เดรดคอง”

“เรียกรอดนี่ดีดีกว่าครับ กาแฟนี่ผมอยากเลี้ยงเอง”

หญิงสาวไม่ตอบแต่หยิบเงินออกมากะให้พอกับค่าเครื่องดื่ม
บนโต๊ะของทั้งคู่ วางลงแล้วยกถ้วยชาที่เกือบเย็นขึ้นมาดื่มหมดขณะ
ที่เขาสายหน้า “เชื่อเถอะว่าฉันติดค้างคุณมากกว่าค่ากาแฟ”

“คุณใช้น้ำมันได้ง่ายมาก”

อเล็กซิสมองเป็นเชิงถามเมื่อลูกชิ้นเย็นและเย็นมือให้เขาจับ
กะพริบตาเมื่อเขากุมมือเธอด้วยมือหน้าทั้งสองข้างอย่างอบอุ่นแล้ว
ยิ้มใส่ตา ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ากำลังถูกหว่านเสน่ห์

“ด้วยเบอร์โทร. ส่วนตัวของคุณไหมครับ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ”

“ยังมีอีกอย่าง”

“หืม?”

“ผมอยากให้คุณระวังตัวมากขึ้น”

“คุณยังมีอะไรที่อยากบอกฉันอีกไหม”

“เพเยอร์รู้ว่าคุณเป็นเพื่อนสนิทของคอร์เบ็ต เป็นนักข่าวไม่ก็ราย
ที่ยังเล่นข่าวการฆาตกรรมของเขากับผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังขบวนการ

ของเดอะ แซ่โดวี เอ็มเพอเรียร์”

“ฉันคิดว่าคนส่วนใหญ่สนใจอยากรู้เหมือนฉันนะ” ก็ข่าวของ เพเยอร์้ออกจะครึกโครมมานาน

“จริงครับ แต่ไม่ค่อยมีใครพยายามแย่งแซ่ตนอย่างคุณ”

“มันเป็นธรรมชาติของนักข่าวอย่างเรา”

“ซึ่งอันตรายมากในกรณีของเพเยอร์” เขาถอนใจเมื่อเธอทำแค้ ยืมรับ “แล้วผมจะโทร. หา”

หญิงสาวพยักหน้า หยิบปากกาก็มลงจดเบอร์มือถือใส่กระดาษ เช็ดปากแบบวิไลเคลียให้เขาง่ายๆ ก่อนขอตัวจากมาเพราะกลัวสาย สายหน้าอย่างอ่อนใจเมื่อเหลือบไปเห็นอย่างคนตาโหว่ข้างสังเกตว่า ไคล่ลงมาจากสำนักงานเหมือนมาคอยแอบดูพวกเธออยู่แถวนั้น

เธอพบเจ้าหน้าที่จอห์น ซีเจล ณ จุดเกิดเหตุในคดีซึ่งออกมา ทำข่าว

ชายวัยต้นสี่สิบมุดริบบิ้นสีเหลืองของเจ้าหน้าที่ตำรวจออกมา เมื่อเห็นเธอสัมผัสภาวะณญาติของผู้ตายเสร็จ

“ผมคิดอยู่ว่าจะได้เจอคุณหรือเปล่า สาวน้อย”

“จอห์น นึกว่าคุณต้องทำงานคู่กับพาร์ตเนอร์ของคุณซะอีก”

“ผู้กองมอบงานอื่นให้เขาด้วย รอดนี่เป็นดาวเด่นที่ใครๆ ก็ ต้องการตัว”

“พวกคุณเข้ากันได้ดีใช่ไหมคะ”

“ถ้าเป็นเรื่องงานก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่ผมคงไม่กล้าไปไหน กับเขานอกเวลา เขามันไฉ่หนุ่มเนื้อทอง”

“ฉันพอจะสังเกตเห็น” อเล็กซิสบอกยิ้มๆ เอียงคอมองนายตำรวจ ที่สูงวัยกว่าเธอเกือบยี่สิบปี “ส่วนคุณเป็นแฟมิลีแมนที่เลิกงานแล้ว ต้องรีบกลับไปหาครอบครัว ไฟเฟอร์เป็นยังไงบ้างคะ”

“แกกำลังสนุกกับการเรียนรู้ทุกอย่างบนโลกนี้” สีหน้าคนพูด

มีความสุขเมื่อเอ่ยถึงลูกสาววัยห้าขวบซึ่งजेरेमीเคยเป็นพ่อทูนหัว ทำให้โอเล็กซิสพลอยได้เจอแกด้วยหลายครั้ง “ว่าแต่คุณแกะสาวน้อยอยากให้มีผมบริฟฟิงเคสให้ไหม”

“ได้ก็ดีค่ะ ฉันคุยกับเจ้าหน้าที่บางคนไปบ้างแล้วคงใช้เวลาไม่มาก...” หญิงสาวหยิบสมาร์ตโฟนออกมาอัดเสียงของเขาขณะคุยเรื่องคดีใหม่ เกือบสิบห้านาทีจึงเสร็จ

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมคงต้องกลับก่อน”

“เรื่องคดีของजेरेमी...” หญิงสาวเกริ่น

“ยังไม่คิดบ่นหาโทษให้”

“คุณมีสายอยู่ในแก๊ง เขาหาไม่ได้หรอกค่ะว่าพวกนั้นฆาตกรรมजेरेमीตรงไหน”

“คุณเอาเรื่องสายมาจากไหน”

“เจ้าหน้าที่เดรดแอะไปหาฉันก่อนเที่ยง...” หญิงสาวเล่าเพียงนิดเดียวเรื่องที่รอดนีย์ เดรดเต็อนเธอให้ระวางตัวและพูดเรื่องสายข่าวอีกคนในแก๊งของเพเยอร์ โดยไม่เอ่ยถึงเจย์เดน

“เขาไม่ควรปากโป้งเรื่องสายแล้วทำให้คนของเราต้องเสี่ยงเหมือนजेरेमी” ซีเจลทำหน้าที่เคร่ง ทำทางไม่พอใจเป็นอย่างมาก “นี่คงให้ข่าวเพราะอยากหาทางเข้าใกล้คุณนะสิ”

“ฉันไม่มีทางพูดเรื่องสายของตำรวจกับใคร โดยเฉพาะหลังจากजेरेमीต้องประสบชะตากรรมแบบนั้น” โอเล็กซิสเอ่ยเสียงอ่อน ทำให้นายตำรวจนักสืบนิ่งไปก่อนเอ่ยปาก

“ขอโทษสาวน้อย พักนี้ผมหยุดหงิดไปหน่อย อย่างน้อยรอดนีย์ก็ทำถูกที่เตือนให้คุณระวางตัว เพราะอย่างนี้แหละผมถึงไม่อยากให้คุณพยายามเล่นข่าวช่วงนี้ แล้วถึงความสนใจมหาศาลตัวเองมากเกินไป”

“ฉันเข้าใจค่ะ”

“แผนกของเราไม่รู้ว่าสายอีกคนเป็นใครเพราะเขาถูกส่งมาจากหน่วยอื่น”

ผู้สื่อข่าวสาวเดาว่าคงเป็นเอพีไอเพราะเจเรมีเคยเอ่ยถึงให้
เธอฟังครั้งหนึ่ง

คดีเดอะ แซนด์วี เอ็มเพอเรียร์ เป็นของเอพีไอ มีกรมตำรวจ
นิวยอร์กและดีอีเอคอยช่วยเหลือทำคดีขีปนาวุธลงมา แต่สายบัญชาการ
และข้อมูลที่รวบรวมไว้ทั้งหมดอยู่ที่สำนักงานสอบสวนกลาง

“ฉันสัญญาว่าจะไม่เขียนข่าวอะไรที่ทำให้คดีของตำรวจเสียรูป
แต่คุณจะบอกฉันถ้ามีอะไรคืบหน้าใช่ไหมคะ”

“แน่นอน ว่าแต่คุณรู้เรื่องยิ่งกันในบาร์เมื่อสองสามวันก่อนใช่ไหม”

“ค่ะ แต่พื้นที่นั้นไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบของฉัน”

“คนเฝ้าประตูที่ถูกยิงยังอาการไม่ค่อยดี แต่วอลเตอร์ถูกประกั้น
ตัวออกไปเมื่อวันก่อน”

หญิงสาวรู้ข่าวเหมือนกันเพราะคอยตามอย่างใกล้ชิด ลูกน้องของ
เพเยอร์ีให้การว่าคนยิงเป็นพวกโฮมเลสที่แอบจัดแงะเข้ามาในบาร์ เพื่อ
ขโมยทรัพย์สิน ในห้องนั้นไม่มีกล้องวงจรปิดที่จะพิสูจน์คำพูดของเขาได้
แต่ผู้หญิงบาร์อีกคนในคืนนั้นและคนเก็บผิวสีให้การไปในทางเดียวกัน

เธอตั้งใจให้เรื่องสงบอีกสักนิดจึงจะกลับไปพบวอลเตอร์และ
หวังว่าจะได้อะไรกลับมาบ้าง

“ตำรวจไม่เจอของผิดกฎหมายอะไรเลยเธอคะ”

“ไม่เลย เราไม่เชื่อเรื่องโฮมเลสนั้นสักนิด แต่ทำอะไรไม่ได้ ตำรวจ
พยายามกดดันให้เจ้าคนผิวสีที่ถูกยิงพูดอะไรบ้าง แต่ทนายความ
ของเขาทำงานได้ดีจนหมอนั้นปิดปากเงียบ นอกจากนี้ยืนยันว่ามีปืน
เป็นคนไร้บ้าน”

“เขาไม่ใช่ผู้ต้องหา ต้องมีทนายความด้วยเธอคะ”

“คนจากสำนักงานทนายความเดอะวูล์ฟ” ซีเจลบอกอย่าง
หงุดหงิด “เขาเป็นคนแรกที่มาเยี่ยมคนเจ็บ”

“ฉันเห็นในข่าวว่าคริสเตียน วูล์ฟอยู่ในฝัปกินนั้นด้วย” อเล็กซิส
หยิ่งแข็ง เพราะไม่มีข่าวที่ว่าออกสู่สาธารณชน

“กับผู้หญิงของเพเยอร์นะรี เราเห็นเขาจากภาพในกล่องซีซีทีวี”

“เอ๊ะ!” อเล็กซิสมีน “ฉันได้ยินว่าเธอเป็นภริยาของอัยการเฮนเลย์”

เป็นคราวที่ซีเจลงบ้าง “คุณไปเอาเรื่องนั้นมาจากไหน แม่สาวคนนั้นไม่เคยแต่งงาน หล่อนชื่อคริสตัล สายของเรารายงานว่าน่าจะเป็นผู้หญิงหนึ่งในหลายคนของเพเยอร์

“ฉันนึกว่าเป็นวิเวียน เฮนเลย์ ที่อยู่กับเขาคืนนั้น”

“เมียของอัยการเฮนเลย์นะผมพอได้ยินมาเหมือนกันว่าเธอเป็นนักเที่ยว แต่ผู้หญิงที่วุล์ฟคว์คือคริสตัล”

อเล็กซิสแน่ใจเหมือนกันว่าข่าวของคิมไม่น่าผิด แต่คิดว่าเสียบไว้ก่อนจะดีกว่า

“ถ้าคริสตัลที่คุณว่าเป็นผู้หญิงของพ่อค้ายา เขาไม่โกรธหรือคะที่วุล์ฟมายุ่งกับเธอ”

“ผมเดาว่าเธอคงเป็นของขวัญที่หมอนั้นยกให้วุล์ฟเอง แม้แต่เพเยอร์ก็คงไม่มีทางหาทนายความมือดีมากกว่านี้ได้ ในนิวยอร์กไม่แปลกที่เขาจะยอมใจกว้างแบ่งผู้หญิงให้วุล์ฟ”

แต่น่ารังเกียจเพราะทนายความคนที่ว่าดัน ‘ควบสอง’ ในเวลาเดียวกัน

“คุณไม่คิดว่ามันบังเอิญเกินไปหรือที่เขาอยู่ในฝักคั้นเกิดเหตุ”

“ก็นิดหน่อย นี่คุณคงไม่ได้เชื่อทฤษฎีสมคบคิดของนายอเล็กซ์ฮาร์เปอร์ที่เขียนนิยายมากจนมีจินตนาการเพื่อเจ็อกเกินไปเหมือนบางคนหรอกนะ”

ใบหน้าของผู้สื่อข่าวสาวแดงระเรื่อนิดๆ “ทฤษฎีของเขาก็ไม่ถึงกับเลือนลอยซะหน่อย”

ซีเจลดหัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ “ผมต้องไปก่อนละ...” เขาจบเรื่องตบ่าเธอเบาๆ แล้วเอ่ยขอตัว

หญิงสาวใช้เวลาในสถานที่เกิดเหตุอีกไม่นานก็กลับไปยั้ง
รถฟอร์ดคันเก่าแล้วต่อสายหาเจย์เดน แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่มีคน
รับจนสายตัดไปเอง โทร. อีกหลายครั้งก็ได้ผลเช่นเดิมจนเริ่มไม่สบายใจ
จึงเปลี่ยนแผนที่จะกลับสำนักงานเป็นหมุนพวงมาลัยเลี้ยวไปยัง
คอนแวนต์ของซิสเตอร์รีเบกกา

ภคินีหรือนักบวชหญิงร่างท้วมนิดๆ คุกเข่าอยู่หน้าแท่นบูชา
เมื่ออเล็กซิสเดินเข้าไปในโบสถ์ หญิงสาวนั่งรอบนเก้าอี้ยาวกระทั่ง
ซิสเตอร์รีเบกกาทำกิจของตนเสร็จและหันมามองด้วยความปรานี

“วันนี้มาหาแม่ถึงนี้ มีอะไรหรือเปล่าลูก”

“หนูติดต่อเจย์เดนไม่ได้เลยคะ คุณแม่ได้ข่าวของเขาไหม”
เธอเข้าเรื่องอย่างร้อนใจ

“เจย์เดนหรือ เขายังแวะมารับอาหารเมื่อวานขึ้น แต่เมื่อคืน
แม่ไม่เห็นเขานะ”

“เจย์เดนไม่รับสาย เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน”

“ถ้าคืนนี้แม่ไม่เจอเจย์เดนจะลองถามคนอื่น แล้วโทร. บอกลูก
ดีไหม” เพราะเป็นเรื่องนอกศาสนจักร ดังนั้นถึงจะพอรู้เรื่องงานของเธอ
กับเจย์เดน แต่ซิสเตอร์รีเบกกาไม่เคยเอ่ยปากตรงๆ นอกจากแสดงความ
ห่วงใย

“ขอบคุณคะ คุณแม่”

อเล็กซิสพยายามโทร. หาเจย์เดนอีกแต่ไม่มีคนรับ เมื่อขับรถ
ไปดูบริเวณที่เขาชอบไปนอนก็รู้เพิ่มเพียงว่า เพื่อนไร่บ้านคนสุดท้าย
เห็นเขาในวันเดียวกับซิสเตอร์รีเบกกา หมายความว่าเขาอาจหายตัว
ไปเป็นวันโดยไม่มีใครรู้เห็น

แม้จะกังวลเพราะคำเตือนของเดรด ทว่าความสนใจของเธอ
หันเหไปเมื่อใกล้ถึงเวลานัดกับเพื่อนคนพิเศษ ผู้สื่อข่าวสาวชาวซัปรถไปรับ
คนซึ่งยื่นรอยด้วยสีหน้าไม่สดใสตามสถานที่และเวลานัดหมาย

ชโลบลที่รออยู่รีบเข้ามาในรถที่จอดเทียบ โนม์ตัวกอดเธอแน่น
เมื่อหญิงสาวอำแขนออก

“ฉันคงไม่ได้มากวนเธอใช่ไหม”

“เลิกพูดแบบนี้ได้แล้ว” อเล็กซิสดูพลงดันตัวอีกฝ่ายออก มอง
ใบหน้าซึ่งมีส่วนคล้ายคลึงกับตนเองอยู่มากแม้จะไม่มีเกี่ยวข้องกับ
ทางสายเลือดเลยอย่างพินิจเพราะอีกฝ่ายกำลังตั้งครรภ์ “เธอโอเคนะ
แพ้ท้องหรือเปล่า”

“ฉันมียา ไม่เป็นไรหรอก” ชโลบลบอกเสียงเครือนิดๆ เมื่อรถ
เคลื่อนตัวออก

ในบรรดาเพื่อนฝูงจำนวนน้อยของอเล็กซิส หนึ่งในนั้นคือเพื่อน
สาววัยเดียวกันคนนี้ ซึ่งรู้จักกันครั้งแรกผ่านเว็บไซต์ส่วนตัวของอเล็กซ์
ฮาร์เปอร์ ในฐานะนักเขียนและนักอ่าน ก่อนที่ชโลบลจะนำงานของเธอ
ไปแปลเป็นภาษาไทยเมื่อสำนักพิมพ์ซึ่งหญิงสาวร่วมงานด้วยประมูล
ซื้อลิขสิทธิ์ได้

ทั้งคู่เป็นนักข่าว มีภูมิหลังชีวิตหลายอย่างเหมือนกัน เคยพบ
กันครั้งแรกเมื่ออเล็กซิสเดินทางไปเที่ยวเมืองไทยโดยมีอีกฝ่ายเป็นไกด์
ส่วนตัว และติดต่อกันผ่านโทรศัพท์และโลกโซเชียลอย่างสม่ำเสมอ
ในเวลาต่อมา

เป็นเรื่องประหลาดเพราะทั้งสองเหมือนคนในโลกคู่ขนาน
ที่ตามหากันเจอ

ต่างมีความเหมือนแทบแยกไม่ออก ตั้งแต่อาชีพ ทัศนคติ
การใช้ชีวิตเหมือนคนคนเดียว

ทว่าสิ่งที่อเล็กซิสไม่รู้ก็คือกำลังจะมีสิ่งที่ประหลาดยิ่งกว่า เมื่อ
ชีวิตของชโลบลบังเอิญใครเข้ามาเกี่ยวพันกับเธอได้ทั้งที่อีกฝ่ายอาศัย
อยู่เมืองไทยมาโดยตลอด...

อเล็กซิสวางแก้วนมลงบนโต๊ะ มอง ‘ตัวเอง’ ในอีกภาค
ที่กำลังนั่งหงอยนัยน์ตาโต

อาจเป็นเพียงครั้งที่สองซึ่งทั้งคู่พบกัน แต่หญิงสาวกลับรู้สึก
เหมือนได้เจอเพื่อนเก่ามากกว่า

หลายครั้งที่เธอคิดอะไรไม่ออกก็จะโทร. ปรึกษากับเพื่อนคนนี้
มันก็เหมือนปรึกษาตัวเองละ แต่ความแตกต่างทางสังคมและวัฒนธรรม
อาจให้รายละเอียดที่แตกต่างกันเล็กน้อย ทั้งยังรู้สึกดีที่มีคนสนับสนุน
เพิ่มอีกตั้งหนึ่งคน

อย่างเดียวที่ทั้งคู่ไม่ได้ปรึกษากันก็คือเรื่องของความรัก พวกเขา
เคยใส่ทั้งคู่ก่อนที่จะชิโบลจะมีแฟน อเล็กซิสรู้แค่ว่าอีกฝ่ายลาออกจาก
งานเพราะมีปัญหาและตามแฟนมาที่นี่ ก่อนเกิดความไม่เข้าใจกัน
เลยขอมาอยู่กับเธอสองสามวันระหว่างหาที่พักใหม่ให้ตัวเอง เธอไม่ได้
ซักไซ้ไล่เรียงแม้จะอยากรู้มากกว่านี้

“เธอจะอยู่กับฉันนานขนาดไหนก็ได้”

“ขอโทษที่ต้องรบกวนเธอ แต่ฉันขอค้างด้วยแค่คืนสองคืนก็พอ”

“เธอกำลังท้อง ไม่ควรไปอยู่ที่อื่นคนเดียว!” อเล็กซิสนินหัว
“กินนมได้แล้ว”

ชิโบลหยิบแก้วนมขึ้นดื่มอย่างซังกะตายได้แค่ครึ่งแก้วก็ทำท่า
เหมือนจะอ้วก “ฉันท้องแค่สามเดือน อยู่คนเดียวได้สบายมาก
อีกตั้งนานกว่าจะคลอด”

“แล้วถ้าเป็นอะไรขึ้นมา ใครจะดู”

“ไม่เป็นอะไรหรอกน่า เธอพอจะเช่ารถให้ฉันได้ไหม” หญิงสาว
บ่นหน้า “ฉันไม่อยากเช่าในชื่อของตัวเอง”

“เอารถของฉันไปใช้ก็ได้ ส่วนใหญ่ฉันขับแค่คันเล็ก”

“เพอร์รารีของเธออะไร?”

“สนุกออกเวลาขับนอกเมือง แต่อยู่ในนิวยอร์กอย่างนี้จะขับอะไร
ก็เหมือนกัน”

“อืม... ฉันจ่ายค่าเช่าให้นะ”

“ไม่เอา” อเล็กซิสโบกมือซึ่งตาใส่ “ฉันจะเอาเงินของเธอได้อย่างไร”

“ขอบใจนะ” ซิลบลบออกอย่างซาบซึ้งกับ ‘ตัวเอง’ ในภาคที่
รวยกว่า “แต่เธอต้องบอกฉันล่ะถ้าต้องการใช้มันขึ้นมา”

“ไม่ใช่จริงๆ นี่ ว่าแต่เธอเถอะ จะหนีแฟนไปนานแค่ไหน เขาจะ
ไม่หึงเหรอ ยิ่งกำลังท้องอยู่ด้วย”

“ไม่ได้หนี” ซิลบลั่นหัว หน้าหงอย “แค่อยากมีเวลาอยู่กับ
ตัวเองบ้าง”

“ทำไมล่ะ เขาทำให้เธอไม่มีความสุขเหรอ” คนไม่มีแฟนอดถาม
ไม่ได้ อีกรฝ่ายเลยสิ้นหัวอีกรอบ...

จากนั้นการทบทวนหาหัวใจโดยมีเดียร์ แอบบ์คนใหม่ซึ่งไม่เคย
มีความรักเป็นที่ปรึกษาจึงเกิดขึ้นยืดยาว

ในตอนท้ายเมื่อซิลบลคลายความโศกเศร้าของตนลงได้

และมีแก้ไขไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบกลับ อเล็กซิสจึงเป็นฝ่ายปรึกษา
เรื่องของตัวเองบ้าง แต่ยิ่งเล่าคนฟังยิ่งทำหน้าประหลาดขึ้นทุกที และ
ซักใช้กลับมากมาย โดยเฉพาะเมื่อเธอเล่าไปถึงทฤษฎีสมคบคิดที่ตั้งขึ้น
มาเองเมื่อไม่ถึงสามเดือนก่อน

“...มันอาจฟังดูเหลือเชื่อ แต่หลักฐานทุกอย่างที่ไปถึงทางต้น
ต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับสามคนนี่ทุกที คดีที่วุล์ฟเป็นคนดูแลแล้วชนะ
หรือไม่ก็คาราคาซังอยู่ในศาลมาหลายปี ผู้ต้องสงสัยที่หายเข้าไปใน
โรงพยาบาลของดอกเตอร์เฟรเซนแต่ไม่มีกล้องซีซีทีวีจับได้ หรือผู้ต้องหา
ที่ใช้ยาจากบริษัทเฟรเซน จีโนมิคส์ของเขา การฟอกเงินของพวกมาเฟีย
ที่จู่ๆ ก็ตามร่องรอยไม่ได้เพราะบังเอิญไปเกี่ยวข้องกับเพื่อนฝูงของโลก
การเงินในซุริกของนายธนาคารแควริงตัน... ทำไมเธอทำหน้าอย่างนั้น
ล่ะ” ถามอย่างอดไม่ได้เมื่อเห็นสีหน้ากสึนไม่เข้าคายไม่ออกของเพื่อน

“เฮ้อ ไม่มีอะไรหรอก” ซิลบลไม่กล้าเล่าเพราะเคยให้สัญญาไว้กับ

ใครบางคนไว้ “ฉันแค่รู้สึกเหมือนได้ฟังเรื่องของคนรู้จัก เหมือนเดจาวู”

“แล้วเดจาวูของเธอบอกหรือเปล่าว່ว่าฉันควรจัดการเรื่องนี้ยังไง”

“เธออาจจะคิดมากเกินไป การค้ายาเสพติดในระดับองค์กร อาชญากรรมข้ามชาติเกี่ยวข้องอยู่แค่นี้ก็อย่าง แหล่งผลิต การกระจาย ของ การฟอกเงินโดยใช้กฎหมายเข้ามาเป็นเครื่องมือ”

“ซึ่งสามคนนี่บังเอิญมีทุกอย่างที่เธอว่ามา โดยเฉพาะถ้าพวกเขา ร่วมมือกัน” อเล็กซิสบอกซึ่งซึ่ง

“ทำไมพวกเขาต้องทำอย่างนั้นล่ะ เท่าที่เธอเล่ามาธุรกิจของ แต่ละคนก็ดูเหมือนจะรุ่งเรืองดี”

“หรืออาจรุ่งเรืองเพราะมีงานใต้ดินเป็นน้ำยาหล่อลื่นก็ได้ ใครๆ ก็รู้ว่าเศรษฐกิจสหรัฐ กำลังดิ่งลงเหว อียูก็ปั่นป่วนได้รับผลกระทบมาก เพราะอิงดอลลาร์ แง่งก็ชาติใหม่พิมพ์แบงก์ออกมาอุมค่าเงินเพื่อปกปิด ความจริงที่ว่าสกุลเงินหลักของโลกที่ดำเนินมาเกือบร้อยปีกำลังเข้าสู่ ยุคเสื่อมโทรม พวกนักธุรกิจบางคนเลยหันไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม ที่ทำเงินสูงสุดอย่างการค้ายา ค้าอาวุธ การปั่นหุ้น ฟอกเงิน หรือไม่กี่ ขโมยงานศิลปะที่ค่อนข้างเฟื่องฟูในยุโรป แล้วผลประโยชน์ของการของ พวกตัวร้ายที่ฉันว่ามากก็แทบไม่เคยร่วงลง หรือขาดทุนเหมือนคนอื่น”

ชโลบลกลืนน้ำลาย เอ่ยเสียงอ่อย “มีอีกตั้งหลายคนที่น่าสงสัย”

“ไม่เชื่อก็ตามใจ แต่กลางสังหรณ์ของฉันไม่ค่อยผิดหรอก” อเล็กซิส บอกตัวเองในอีกภาคหน้าอยู่ที่อีกฝ่ายไม่เข้าข้างเหมือนเคยอย่างอนๆ

“ฉันไม่อยากให้เธอเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงอย่างนั้นเลย อเล็กซิส”

“ฉันไม่มีวันปล่อยเรื่องนี้ไปได้ จนกว่าจะรู้ว่าใครเป็นคนทำร้าย เจเรมี”

ชโลบลค้างกับเธอในคืนนั้นและคืนต่อมา ก่อนจากไปในวันที่สาม โดยมีรถเฟอร์รารีสีเหลืองของเธอเป็นยานพาหนะ เธอไม่ลืม บอกว่าจะไปพักอยู่ที่ไหนและสัญญาว่าจะติดต่อมา

อเล็กซิสคลายใจในที่สุดเมื่อเจย์เดนเป็นฝ่ายโทร. กลับมา
เองในอีกสองวันต่อมา ซึ่งชโลบลจากไปพอดี

“เธอหายหัวไปไหนมานะ เจย์เดน!”

“ขอโทษอะอเล็กซ์ ผมไม่ค่อยสบายนะ” เสียงเด็กหนุ่มแหบ
เล็กน้อย

“เธออยู่ที่ไหน ฉันไปหาได้ไหม”

“ผมลงมาพักอยู่กับเพื่อนในทันเนลชั่วคราว” เพื่อนที่เขาหมายถึง
คือ ทัลเนล พีเพิล เป็นพวกเร่ร่อนหรือคนไร้บ้านกลุ่มหนึ่งซึ่งมีชีวิตอยู่
ใต้ดินแทบไม่เคยขึ้นมาข้างบนเลย พวกนี้สร้างสังคมของตัวเองขึ้นมา
บางคนไม่พอใจนโยบายของรัฐ หรือใช้มันเป็นข้ออ้างที่จะตัดขาดจาก
โลกภายนอก พวกเขาอาศัยอยู่ในอุโมงค์ใต้ดินชนิดต่างๆ ซึ่งบางแห่ง
ก่อสร้างมาแล้วนับร้อยปีก่อนถูกทิ้งร้าง ทั้งสถานีรถไฟใต้ดินเก่า ทาง
ระบายน้ำโสโครกหรือสิ่งปฏิกูล

“ไม่เห็นรู้มาก่อนว่าเธอมีเพื่อนอยู่ที่นั่น”

“พวกโฮมเลสอย่างเราพูดภาษาเดียวกัน คุณมีอะไรหรือเปล่าอะ
อเล็กซ์”

“ฉันอยากให้เธอหยุดเรื่องที่กำลังทำแล้วถอนตัวออกมา พวกนั้น
กำลังสงสัยเธอ”

เจย์เดนเงยไปเพียงนิดเดียวก่อนหัวเราะ ซึ่งแปร่งหูสำหรับคนฟัง
“คุณไปเอาข่าวมาจากไหน”

“ตำรวจ มีคนรู้ว่าเธอทำงานให้ฉัน”

“ตำรวจที่ไหนอะ ในเมื่อเจเรมี...”

“ฉันตอบเธอไม่ได้เจย์เดน ว่าแต่เราจะเจอกันได้รึเปล่า”

“คุณรอพรุ่งนี้ได้ไหม วันนี้ผมยังปวดหัวอยู่”

“ฉันพาเธอไปหาหมอ หรือเอายาไปให้ก็ได้นะ”

“ไม่เป็นไรอะ อเล็กซ์” เด็กหนุ่มบอกเสียงแผ่วลง

ผู้สื่อข่าวสาวถอนใจ “ถ้าฉันเจอกันที่เดิมพรุ่งนี้นะ” นัดแนะ

เพียงแค่นั้นก็เป็นอันรู้กัน

ด้วยสัญชาตญาณส่วนตัวบางอย่าง แม้เจย์เดนจะโทร.

กลับมาแล้ว แต่อเล็กซิสยังรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่เมื่อไม่มีเจเรมีให้ปรึกษาหรือสืบข่าวให้เหมือนเมื่อก่อน เธอจึงโทร. หา คิม ทั้งคู่นัดเจอกันในชั่วโมงต่อมา

“ทำไมเธอคิดว่าเขาจะมีอันตรายล่ะ” คิมถามเมื่อนั่งลงตรงข้ามพร้อมถ้วยกาแฟของตนเอง

“เจย์เดนแทบไม่เคยไม่รับโทรศัพท์ต่อให้เขาอยู่ในแก๊ง ไม่เคยหายไปเป็นวันๆ อย่างนี้สักที”

“เขาอาจจะไม่สบายอย่างที่บอก”

“เขาติดโทรศัพท์กับเกมบางอย่างในนั้นมาก คิม มือถือเป็นอวัยวะชิ้นที่สามสิบสามของเจย์เดน” อเล็กซิสบอกด้วยสีหน้ามั่นใจ เพราะเธอเปลี่ยนมือถือรุ่นล่าสุดให้เขาทุกปีในวันเกิด

“เธอลองโทร. หาเจ้าหน้าที่เดรคหรือยัง”

“เธอคิดว่าฉันโง่ใจเขาได้หรือ”

คิมไม่ตอบตามตรง แต่หลิวตาให้ “พ่อของรูดนี่ เดรคเป็นผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กเชียวนะ”

“จริงหรือ จ๊นเขาก็ไม่ได้ใช้นามสกุลเดียวกับพ่อของเขาอะสิ”

“เท่าที่รู้มาก็ใช่ แต่เขาทำนามบัตรแนะนำตัวเองด้วยนามสกุลของแม่ คงไม่อยากให้ใครคิดว่าตัวเองก้าวหน้าไ้เพราะพ่อเป็นคนใหญ่คนโต เขาเรียนจบเป็นที่หนึ่งของรุ่นจากสแตนฟอร์ด อาศัยลับแปดปีที่สำคัญ ก่อนมาเป็นคู่หูของซีเจส ยังเป็นเจ้าหน้าที่พิเศษประจำอยู่สำนักงานสอบสวนกลาง” คิมหมายถึงสำนักงานสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา Federal Bureau of Investigation หรือ FBI ซึ่งรับผิดชอบต่อความมั่นคงภายในประเทศ

“แล้วทำไมจู่ๆ ถึงมาทำงานกับดีอีเอ เหมือนลดตำแหน่งเลยนะ”

“เอฟปีไอเป็นเจ้าของคดีของเพเยอร์ มีกรมตำรวจนิวยอร์กกับ ดีอีเอหนุนหลังอีกทีเพราะเป็นคดีใหญ่ แต่ทำไมตั้งนานก็ยังเปิดโปง หมอฉันไม่ได้ เห็นว่าเป็นเพราะยังมีตำรวจเป็นหนอนคอยส่งข่าวให้ เพเยอร์”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการที่เจ้าหน้าที่เดรคย้ายมาดีอีเอ”

“เขาเป็นมือดีของหน่วย ที่ถูกย้ายมาเพราะโดนข้อหาทางวินัย บางอย่างค่อนข้างร้ายแรงจนเกือบถูกไล่ออก แต่พ่อของเขาเป็นเพื่อน กับผู้อำนวยการของเอฟปีไอเลยถูกย้ายมา อาจจะมีเหมือนการลด ตำแหน่งอย่างที่เรารู้ หรืออาจเป็นเพราะเขาเคยทำคดีของเพเยอร์อยู่ ก่อนหน้านี้อีกสามปี ฉันแค่คิดว่าเขาต้องรู้อะไรดีๆ ถึงมาเตือนเธอ”

อเล็กซิสหมุนปากกาในมือ ครุ่นคิดตามคำบอกเล่า แน่ใจว่า ข่าวของคิมถูกต้องเพราะเจ้าตัวมีเครือข่ายข่าวสารอยู่ในชั้นดีมาก ครอบครัวของคิมนอกจากร่ำรวยเพราะทำธุรกิจ พี่ชายของคิมยังทำงาน อยู่ในเอฟปีไอ ทำให้น้องสาวซึ่งออกมาเปิดสำนักงานนักสืบเอกชน ได้เขาคอยให้คำแนะนำจนมีข่าวเชิงลึกลับกว่ารายอื่น

“ฉันจะลองโทร. ถามเขาดู”

“เธอจะกลับไปหาวอลเตอร์อีกหรือเปล่า”

“คิดว่าคงไปพุงนี้”

“ฉันไม่อยากให้เธอเอาตัวเข้าไปเสี่ยงขนาดนั้นเลย อเล็กซิส”

คิมเตือนเหมือนชโลบล

“ฉันจะระวังตัว ถ้าส่งคนอื่นไปตอนนี้เขาคงไม่ไว้ใจ”

“งั้นฉันไปด้วย เผื่อเธอต้องการความช่วยเหลือ” คิมยื่นกล่อง ใส่นาฬิกาให้

“ของขวัญวันเกิดฉันหรอ แต่มันยังไม่ถึงเลยนะ”

“ถือเป็นของขวัญล่วงหน้าก็ได้” นักสืบเอกชนสาวหัวเราะ “มัน ใช้งานได้เหมือนนาฬิกาทั่วไป ถ้าเกิดเหตุคับขัน ให้เธอกดปุ่มขอความช่วยเหลือตรงนี้... ฉันจะรู้ทันทีว่าเธออยู่ตรงไหนภายในหนึ่งนาที”

“อ้อหือ พวกนักสืบนี่มีของเล่นไฮเทคเยอะจังนะ”

“นักสืบคนอื่นไม่มีของดีเท่าฉันหรอก” คิมโอ

“ขอบใจนะ”

อเล็กซิสยังไม่ได้โทร. หาเจ้าหน้าที่รอดนีย์ เดรด เพราะ
เขาเป็นฝ่ายโทร. มาเองในวันถัดมา

“คราวนี้คุณมีข่าวอะไรให้ฉันอีกไหมคะ”

“ถ้าไม่มี คุณจะยอมไปดินเนอร์กับผมหรือเปล่า”

ผู้สื่อข่าวสาวหัวเราะเบาๆ เมื่อพบว่าถูกรุกเร้าเกินคาด แปลก
เหมือนกันที่เขานักสนใจเธอ แม้จะแน่ใจว่าไม่ใช่ความสนใจอย่างที่เธอ
พยายามแสดงออกให้เธอเข้าใจ “ฉันจะยอมเลี้ยงมือเย็นก็ได้ ถ้าคุณ
รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจย์เดน”

“ทำไมคุณคิดว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขาครับ”

“คุณบอกฉันสิ?”

“ผมรู้แค่พวกนั้นจับตาดูเขาอยู่”

“แปลว่ายังไม่มีใครทำอะไรเจย์เดน?”

ชายหนุ่มเงยบไปชั่วคราวดีใจ “ผมไม่รู้ครับอเล็กซิส แต่จะลองถามดู
...เราเจอกันเย็นนี้ได้มั๊ย”

“ฉันมีนัดแล้วนะสิ” เธอบอกเมื่อนึกถึงว่าต้องเข้าไปที่ผับเดิม
เพื่อเจรจากับวอลเตอร์ “เป็นพุงนี้เย็นดีไหมคะ”

“ไม่มีปัญหา อยากให้ผมไปรับคุณที่ไหนครับ”

“อพาร์ตเมนต์ของคุณค่ะ...” เธอบอกที่อยู่ของอพาร์ตเมนต์
ซึ่งเป็นที่พักเดิม “หนึ่งทุ่มนะคะ”

“แล้วเจอกันครับ”

อเล็กซิสรีบกลับบ้านหลังเลิกงานเพื่อแปลงโฉมใหม่ หลัง
โทร. นัดแนะกับคิมซึ่งจะคอยอยู่บริเวณนอกผับ แต่งหน้าเป็นลูกสาว

เปรี้ยวและปล่อยผมเป็นลอนโตสีน้ำตาลเข้ม สวมเสื้อเชิ้ตเนื้อลื่นเข้ารูป สีน้ำเงินเข้ากับกางเกงสีอ่อนกว่าเล็กน้อยแบบเนื้ออวดลัดส่วนหน้าดูแบบผู้หญิงแท้ นาฬิกาที่ข้อมือให้มาเข้ากับชุดอย่างเหมาะเจาะดี

เพราะให้ชิลบลีย์มรดกไป เธอเลยตัดสินใจเรียกแท็กซี่แทน ฝับมีคนน้อยกว่าครั้งก่อนที่เธอมา แต่ยังถือว่ามันักเที่ยวหน้าตาแม่จะมีข่าว ยิ่งกันขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์ คนเฝ้าประตูวันนี้ไม่ใช่ชายผิวดำคนเดิม แต่เป็นลูกน้องเชื้อสายฮิสแปนิกคนหนึ่งของวอลเตอร์ซึ่งเธอจำหน้าได้

“ฉันมาหาวอลเตอร์”

“นัดไว้หรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้นัด แต่ฉันมาหาเมื่อวันที่เขาเกือบโดนยิง”

คำตอบของเธอทำให้อีกฝ่ายบอกให้เธอคอย เขาหายเข้าไปด้านในแค่ไม่ถึงนาทีก็กลับออกมาเปิดประตูให้เธอเข้าไปแต่โดยดี สภาพแวดล้อมในห้องเป็นเหมือนที่เธอจำได้ แต่อเล็กซิสแน่ใจว่ามีการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพิ่ม

“นี่ว่าคุณจะไม่กลับมาซะแล้ว” วอลเตอร์เปิดรอยยิ้มกว้างทัก

“ฉันรออยู่ว่าเมื่อไหร่นายจะถูกปล่อยตัว”

สายตาของวอลเตอร์สำรวจเรือนร่างโปร่งเพรียวทว่าได้สัดส่วนของเธออย่างชื่นชม แต่ยังมีคามหวาดระแวงอยู่ด้วย วันนี้เขาอยู่คนเดียว ไม่มีสาวข้างกาย “นี่ว่าคุณจะไปหาของที่อื่นอย่างที่บอก”

“นายอวดเองว่ามีของที่ดีที่สุด นายจ้างของฉันก็ยืนยันอย่างเดียวกัน” อเล็กซิสทำหน้าบึ้ง “อีกอย่างฉันโดนฉกเงินไป แต่กลับไม่ได้ของ เรื่องนี้นายต้องรับผิดชอบ ไม่งั้นฉันต้องขอใช้เงินก่อนนี่เอง”

“ผมจะยอมรับผิดชอบก็ได้ ถ้าคุณบอกว่าเคยเห็นหล่อนที่ไหน”

“ไม่เคยเห็น” บอกแล้วยักไหล่นิดๆ เมื่อเขาขมวดคิ้ว “มันเป็นสัญชาตญาณส่วนตัว”

“ไม่เอาน่าคุณผู้หญิง”

“งานของฉันต้องเจอคนมากหน้าหลายตา เป็นธรรมดาที่จะ

จับผิดคนเก่ง” ผู้สื่อข่าวสาวเลี้ยง

“คุณจะบอกได้หรือยังว่าทำงานกับใคร”

“คำตอบเดิม ฉันแค่มาซื้อของเพราะคนส่งของของนายหายไป ไม่ได้มาให้ใครสอบสวน”

“ผมตรวจดูรายชื่อลูกค้าที่เดียโกเคยส่งของให้แล้ว” วอลเตอร์บอก พิณีจิบใบชาดงามของหญิงสาวอย่างจับผิด “คุณเคยบอกว่าทำงานให้คนมีชื่อเสียง ดังนั้นเราเลยติดต่อกลับไปหาลูกค้าที่เดียโกเคยส่งของให้ทุกคน”

“แล้วไง”

“มีแค่สามรายชื่อที่ติดต่อไม่ได้”

อเล็กซิสกลอกตาเพราะคาดไว้แล้วว่าเขาจะทำอย่างนั้น เธอไม่ได้มาหาวอลเตอร์หลังจากวางแผนแค่วันสองวัน แต่มันเกิดขึ้นนานเท่าครึ่งหนึ่งของเวลาที่เจเรมีแฝงตัวอยู่ในแก๊งกระหังเขาจากไป

หญิงสาวเป็นต้นคิดโดยมีเจเรมีคอยช่วยเหลือแม้รู้ว่าต้องเสียเงินจำนวนมาก แลกกับข้อมูลคือรายชื่อลูกค้าซึ่งเจเรมียืนยันว่าเดียโกมีเขาขอมขายนั่นให้เธอด้วยตัวเองหลังผ่านการซื้อขายหลายครั้งและโดนกล่อมจนใจอ่อน เธอยังมีความหวังที่จะใช้คนส่งของของเพเยอร์มาเป็นพยานและสายข่าว หากไม่เกิดเหตุผิดพลาดขึ้นมาก่อน

“นายไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขาเป็นใคร เพราะเดียโกส่งของให้เรา แล้วฉันเป็นคนส่งต่อ คราวนี้เข้าใจจริงๆว่าทำไมฉันต้องมานายด้วยตัวเอง ไม่ต้องผ่านคนอื่น”

ลูกค้าสามรายชื่อถูกอุปโลกน์ขึ้นด้วยการให้ชื่อและเบอร์ติดต่อกับเดียโก แต่ทำการซื้อขายผ่านเธอในฐานะตัวแทนหรือนายหน้า ถ้าสืบค้นลงไปวอลเตอร์ก็จะรู้เพียงว่าพวกนั้นเป็นเอเจนซีให้คนในวงการบินที่ที่จะรับรองเธอได้ แต่ไม่มีวันเปิดเผยรายชื่อศิลปินที่พวกเขาดูแลอยู่นับร้อยคน

เอเจนซีเหล่านี้รู้จักทั้งศิลปิน เซเลบริตี้ และคนรวยมากมาย

ลูกค้าบางรายของพวกเขาักบยาเสพติดเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออกเป็นแหล่งทำเงินชั้นดีเพราะกระเป๋านักและพร้อมจ่าย

“คุณจะทำบอกว่าตัวเองเป็นนายหน้าให้ลูกค้าสามรายนี้?”

“ที่จริงฉันตั้งใจเป็นนายหน้าให้ลูกค้ามากกว่านี้ แต่กำลังเปลี่ยนใจเพราะความสอดรู้สอดเห็นไม่จบสิ้นของนาย พวกคนมีชื่อเสียงไม่ยอมให้สาธารณชนรู้หรือรู้ว่าเบื้องหลังความคิดสร้างสรรค์กับความสำเร็จของพวกเขาคืออะไร” สาวร่างโปร่งลุกขึ้นยืนแล้วหยิบกระเป๋าทือวอลเตอร์รี่ขึ้นตาม

“ใจเย็นๆ สิครับ”

“ตอบมาคำเดียวว่าจะขายหรือไม่ขาย”

“อย่าหงุดหงิดเลยคุณผู้หญิง ผมยินดีให้ส่วนลดพิเศษถ้าคุณมีลูกค้าเพิ่มแล้วออร์เดอร์เยอะขึ้น กับยอมบอกอะไรเราเรื่องลูกค้ากลุ่มนี้อีกสักหน่อย มันเป็นกฎใหม่จากข้างบน”

“ข้อมูลมีไว้แลกความสะดวก”

“คุณต้องการอะไร”

“ฉันนี่ไกลไปหน่อย บ้านฉันอยู่...” อเล็กซิสเอ่ยถึงที่อยู่ระหว่างสำนักงานกับอพาร์ทเมนต์ของตัวเอง “นายมีที่อื่นให้ฉันไปรับของแถวนั้น หรือให้คนไปส่งของเหมือนเดิมได้หรือเปล่า”

“ไม่มีปัญหาครับ”

“ฉันทำงานเบื้องหลัง” หญิงสาวเฉลยกลุ่มลูกค้าแบบเลี้ยงคัมภีร์ “คงบอกนายได้เท่านี้”

“ที่แท้ก็พวกทำงานในฮอลล์ี่สุด” วอลเตอร์ตีความเช่นนั้นแล้วผิวปาก “มิน่าคุณถึงแต่งตัวสวยสะบัดไปเลย”

คนฟังกั้หันหัวเราะ เหลือแค่รอยยิ้มนิดๆ ตรงมุมปากเมื่อนึกถึงสภาพในยามปกติของตน “ขอบใจ”

“วอลต์” เสียงดังจากอินเตอร์คอมบนโต๊ะของวอลเตอร์ขัดการสนทนา เขาเอื้อมมือไปกดปุ่ม

“ว่าไง”

“นายกับคริสตัลเพิ่งเข้ามา” เป็นเสียงของคนเฝ้าประตูหน้า

“โอเค เดี่ยวฉันจะรีบขึ้นไป” วอลเตอร์ปล่อยมือจากปุ่มเครื่องสื่อสารภายในแล้วถูมือไปมาพลงยี้มกว้างหันมามองเธอ “งั้นเราก็เข้าใจกันแล้วนะครับ วันนี้คุณอยากได้ของเท่าไร”

หญิงสาวหยิบเงินปึกหนึ่งออกมาแทนคำตอบ “เท่าเงินที่ฉันเสียไปวันนั้นรวมกับวันนี้”

เขาได้รับเงินแล้วบอกให้เธอรอสักครู่เพื่อไปเอาของด้านใน หญิงสาวจึงนั่งคอย รู้แน่ว่าต้องถูกมองจากกล้องวงจรปิดเลยหยิบมือถือออกมา กดเล่นเกมฆ่าเวลา ไม่ถึงห้านาทีวอลเตอร์ก็กลับออกมาพร้อมห่อของ

เธอรับห่อของมาใส่กระเป๋าสะพายใบโต หยิบนามบัตรซึ่งมีเพียงเบอร์โทร. ส่งให้ “เอาไว้นัดส่งของทีวหน้า”

“จะให้ผมเรียกคุณว่าอะไรดี”

“ลอตตี” ผู้สื่อข่าวสาวบอกชื่อที่พวกเขาเจนนั้รู้จากการตกลงกัน

เมื่อได้ของและออกมาด้านนอก ผู้สื่อข่าวสาวจึงเดินแทรก
นักเที่ยวไปยังบาร์เหล้าเพื่อสั่งเครื่องดื่มอย่างใจเย็นเพราะอยากเห็นหน้า ‘นาย’ กับคริสตัล ซึ่งลูกน้องของวอลเตอร์เฝ้าถึง

บริเวณที่เธอยืนรอมองเห็นที่นั่งจากชั้นสองบางโต๊ะ และอมยิ้มเมื่อพบคนที่อยากเจอสมใจ

วูล์ฟนั่งอยู่กับสาวสวยคนหนึ่ง มองจากไกลๆ ยังเห็นว่าเจ้าหล่อนชาวผ่องเหมือนมีไฟนีออนอยู่ใต้ผิวพร้อมทรวดทรงสะท้านใจชาย ร่างอวบอิมนั่งอยู่ชิดแทบจะเกยขึ้นไปบนตัวของหนุ่มร่างใหญ่ข้างกาย

“เธอเสร็จงานแล้วนี่ ทำอะไรอยู่” เสียงของคิมดังอยู่ในหู

“ฉันเจอวูล์ฟกับคริสตัล”

“อ้อ ฉันก็เพิ่งเห็นสองคนนี้เข้าไปในผับเมื่อครู่”

“เธอเคยบอกฉันว่าเขาก็อยู่กับมิสซิสเฮนเลย์ แต่จอห์นกลับ

บอกฉันอีกอย่าง...” หยุดคุยเพื่อสิ่งเครื่องดีมีที่ผสมแอลกอฮอล์แค่นิดเดียวกับบาร์เทนเดอร์

“ถ้าหมายถึงเขาเป็นคู่รักของคริสตัลด้วย ฉันคงลืมบอกเธอ”

“สรุปว่าเขาคว่ำทั้งสองคนพร้อมกัน?”

คิมหัวเราะคิกคักดังอยู่ในหุรวาขบขันน้ำเสียงของเธอ “ผู้ชายอย่างคริสเตียน วูล์ฟจะมีคู่รักสักโหล ฉันก็ว่าไม่แปลก ในเมื่อเขายังไม่แต่งงานหรือคบหาใครจริงจังสักหน่อย”

คนฟังส่ายหน้าไปมา ด้วยนิสัยที่ว่าช่างเหมือนคนพูด “คบเพื่อเลือกเหมือนเธอละสิ”

เพราะมาจากครอบครัวฐานะมั่นคงและหน้าตาดี คิมจึงเปลี่ยนคู่ควงบ่อย ไม่ค่อยจริงจังกับใคร จนแม้แต่เพื่อนสนิทอย่างเธอยังจำหน้าอดีตคู่รักของเพื่อนสาวไม่ค่อยถูก หลายครั้งคิมเองยังสับรางผิดจนขบวนรถไฟจะชนกันตาย ทว่าเจ้าตัวมิได้รู้สึกทุกข์ร้อนถ้าจะเสียใครไปเพราะสาเหตุนั้น

ฟังคูนิสัยที่ว่าไม่น่าจะเข้ากับอเล็กซิสได้ เพราะทั้งคู่เป็นเพื่อนซึ่งมีไลฟ์สไตล์การใช้ชีวิตต่างกันค่อนข้างสุดโต่ง คิมเป็นเจ้าของแม่ปาร์ตี้ที่บ้าแพชชั่นกับโลกวัตดู ส่วนอเล็กซิสชอบใช้เวลาว่างหมกมุ่นกับตัวหนังสือหรือหน้าจอบคอมพิวเตอร์ แทบไม่ออกงานสังคมจนกลายเป็นคนตกยุค แต่คบหากันได้ยาวนานเพราะทำแทบทุกอย่างให้อีกฝ่ายได้

เจอร์มีเคยบอกว่า ‘...เพราะคุณเป็นเพื่อนผู้หญิงไม่กี่คนที่คิมต้องการเมื่อไหร่ก็วิ่งไปหาได้ ไม่มีวันปฏิเสธ ไม่มีทางทรยศเธอ อีกอย่างเธอมั่นใจว่าคุณไม่มีทางแย่งแฟน หรือไปคบกับอดีตแฟนคนไหนของเธอนะสิ’

‘เพื่อนก็ต้องไม่ทิ้งหรือทรยศกันสิ แล้วการคบคนที่เคยเป็นแฟนเพื่อน คุณไม่คิดว่ามันน่าอายี่ไรอะ’

ชายหนุ่มมกอดบ่าเธอเขย่าและหัวเราะอย่างเอ็นดู ‘เพราะคุณ

เป็นอย่างนี้ไง อเล็กซิส...'

“ແມ່ สวຍขนาดฉันจะไม่ให้มีตัวเลือกบ้างรึไง” เสียงคิมโอด
อึ้งในหู

ไม่อยากจะเถียงว่าการใช้คู่รักแสนเปลืองของคิมคงเกินคำว่า
ตัวเลือกไปมาก แต่คนที่แทบไม่เคยคบใครอย่างเธอจะพูดอะไรได้
“เธอรู้ไหมว่าผู้หญิงคนไหนที่เขาน่าจะจริงจังด้วย”

“ทำไมเธออยากรู้ หรือจะเข้าไปตีสนิทหาข่าวจากผู้หญิงของเขา”

“ถ้าให้เธอเข้าไป พวกนั้นคงไม่ไว้ใจเพราะกลัวเธอเป็นคู่แข่งซะเอง”

คิมหัวเราะขันเหตุผลที่มีความเป็นไปได้สูงอย่างเห็นด้วย “ก็คง
งั้น แต่ฉันไม่รู้จะสิว่าวุธฝจริงจังกับใคร”

“ลองหาข่าวได้ไหม”

“ตามแต่จะบัญชา ว่าแต่เธอจะออกมาหรือยัง”

“ขอเวลาสองนาที่” อเล็กซิสวางค่าเครื่องดื่มที่เพิ่งจิบหมดลง
บนเคาน์เตอร์ สะพายกระเป๋าบนบ่าจะไปเข้าห้องน้ำ แต่เมื่อเงยหน้า
มองชั้นสองแล้วมีอันต้องนั่งซึ้งไป เพราะตามคู่หนึ่งกำลังทอดมา
ยังตนอยู่ก่อนแล้ว

ระยะห่างระหว่างพวกเขานับได้เกินสิบลเมตรในผ้าซึ่งไม่มีแสง
สว่างเต็มที่ ทว่าหญิงสาวรู้ชัดถึงประกายแรงกล้าของการจับจ้อง อันส่ง
ผลต่อประสาทสัมผัสที่หกซึ่งให้ความรู้สึกทั้งน่าตกใจและคาดไม่ถึง

ราวกับสถานที่อโคจรซึ่งรายล้อมด้วยคนนับร้อยเบลอ กลายเป็น
ภาพขาวดำเคลื่อนไหวอันไร้เสียง

เหลือเพียง ‘เธอ’ กับ ‘เขา’ เป็นภาพสีอันแจ่มใสและเป็นมนุษย์
เพียงสองคนที่มีอยู่จริง

อเล็กซิสลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นชายร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นบ้าง เธอ
เปลี่ยนใจที่จะแวะไปห้องน้ำ แต่หันหลังออกจากประตูทางเข้าผ้า
มัดเลาะไปตามทางทำอย่างรวดเร็ว และข้ามไปอีกบลิ๊อคซึ่งรถของคิม
จอดรออยู่

“เป็นอะไรไป ทำไมทำหน้าอย่างนั้น” คิมถามเมื่อเธอเปิดประตูเข้ามา

“เขาเห็นฉัน...”

คิมเงียบไปอึดใจเหมือนงงกับคำตอบนั้น “หมายถึงวุล์ฟนะรี”

“ใช่”

สาวอเมริกันหัวเราะ “อะไรกันอเล็กซิส เธอเคยเห็นเขาตอนไปทำข่าวมาก่อนไม่ใช่หรือ”

นั่นก็จริง...แต่ทุกครั้งฝูงสื่อที่กระหึ่มกระหือรืออยากได้ข่าวเหมือนกันต่างรุมล้อมชายหนุ่ม จนคนที่หุ่นบางร่างเล็กกว่าคนอื่นและมีเหตุให้ไปถึงซ้ำทุกครั้งที่มีการดักสัมภาษณ์ทนายความผู้ไม่เคยเข้าถึงตัวเขา ต้องปล่อยให้ตากล้องเปียกเข้าไปเก็บภาพแทน และถึงวุล์ฟจะเห็นเธอ สายตาของเขาก็ผ่านเลยไปอย่างไร้ความหมาย

“เคย แต่เขาไม่เคยเห็นฉันเหมือนหน้านี้”

คิมขมวดคิ้ว จ้องเธอนิ่งอยู่เป็นครู่ก่อนเบิกตากว้าง “อย่าบอกนะว่าเขาเห็นเธอแล้วพยายามเข้ามาเฟลิร์ทด้วย ฉันไม่แปลกใจหรอกถ้าเธอจะแต่งตัวเซ็กซี่ขนาดนี้”

“เขาอยู่ชั้นสอง ส่วนฉันอยู่ชั้นล่าง” อเล็กซิสโคลงศีรษะเมื่ออีกฝ่ายเข้าใจผิดใหญ่โต

“อ้าว!”

“ฉันลืมนึกว่าตัวเองแต่งเป็นคนอื่น กลัวเขาจะจำได้เวลาไปทำข่าวรอบหน้านะ” หาเหตุผลมาแก้ตัวอย่างสวยงามได้ในที่สุดแล้วถอนใจเสียใจใหญ่ ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ “กลับกันเถอะคิม”

“กลับก็กลับ” คิมออกกรด แต่ยังหรีตามองคนข้างตัวด้วยสายตา มีเลศนัย

อเล็กซิสในชุดนี้อาจจะดูเหมือนสาวน้อยถ้าเปรียบเทียบกับสาว ๆ ส่วนใหญ่ในประเทศของเธอ แต่กลับดึงดูดสายตาและน่ารักอย่างเหลือเชื่อ จนแม้แต่คนอย่างวุล์ฟก็ไม่น่าจะมองข้ามได้